Biblioteca Regională Hunedoara-Deva

ADAPTAREA LA CERINȚELE ORAȘULUI

Orașul înglobează între noii veniți numeroși tineri. Mulți dintre ei fac cunoștință cu mediul urban abia acum. Plasat în cîmpul exigențelor existenței citadine, tînărul este invitat să „aselenizeze" rapid pe coordonate specifice noului teritoriu. Are în față aproape nedefrișat terenul meseriei pe care dorește s-o stăpînească — mobilul central al deplasării de la sat la oraș. În jurul său clocotește viața spirituală urbană în interiorul căreia este solicitat centripet. Procesul asimilării cu caracter biunivoc, reclamă prezența activă de ambele părți.

Sondajul nostru vizează tocmai parametrii acestui proces, alegînd drept eșantion tineri sosiți în urmă cu aproximativ un an în orașul Craiova, expus necesității obiective de atragere a noi grupuri de tineri și din mediul sătesc.

IDEALUL IMEDIAT — ÎNVAȚAREA UNEI MESERII

Formularele cu întrebări încercînd desenarea biografiei în devenire au ajuns în mîna unui mare număr de tineri de la întreprinderea de prefabricate din beton și cea de reparații auto, de pe șantierul termocentralei — unități industriale solicitate masiv de prezența tinerilor din mediul rural. Motivul venirii la oraș este indicat în toate cazurile la fel: **„învățarea unei meserii".**

Timpul expirat permite evaluarea răspunsului, verificînd seriozitatea argumentului.

— A trecut un an de cînd tinerii au intrat pe poarta întreprinderii. Și au rămas cu toții. Este o dovadă edificatoare a faptului că au venit aici să învețe, să muncească. Rezultatele în producție susțin acest adevăr.

Cuvintele tovarășului ing. **Virgiliu Petcu**, directorul I.R.A. sintetizează de fapt cele ce auzisem în secții de la conducătorii locurilor de muncă. În întreprinderile unde am mers, răspunsuri asemănătoare însoțite, ca și aci, de șiruri de exemple.

...Desprinse din scara de șase etaje, se deschid sălile rezervate secțiilor productive ale fabricii de confecții din Craiova, mutată de curînd într-o splendidă grupare arhitecturală. De-a lungul benzilor, aplecate asupra lucrului, zeci de fete, cele mai multe venite recent în fabrică. Printre lucrătoare multe au venit din sat anul trecut. Oamenii cei mai apropiați de pulsul activității zilnice ne devin pentru moment interlocutori — ajutori de maiștri și șefi de secții. Reținem:

— Se numără printre cele mai ascultătoare. Imediat ce primesc de lucru execută operațiile în condițiile cerute (Eugenia Brebenel, ajutor de maistru, agregatul 5, sectorul 6).

— S-au încadrat destul de repede în program și nu am necazuri din pricina lor (Elena Sarne, aj. maistru — agregatul 3).

— Cele mai multe dintre ele au învățat bine meseria și surprinzător de repede. Se vede că sînt puse pe treabă (Zoe Fănită, șef sector 5).

Sintetizăm răspunsurile primite în cursul anchetei, în scris și în discuții, privind gîndurile pentru perioada următoare. **45 la sută doresc să adauge școlii generale clasele liceului seral; 40 la sută vor să urmeze cursurile de specializare; restul nu și-au precizat încă intențiile.**

Aproape în totalitatea lor, tinerii ce fac obiectul anchetei sînt sub 20 de ani. Un motiv în plus să dorim cunoașterea propriei lor păreri în această privință. Revenim la fabrica de confecții unde discutăm cu aproape toate „cazurile" existente în secțiile 5 și 6. Detașabilă **convingerea că interesul manifestat de „tovarășa șefă" a fost hotărîtor în pregătirea lor.**

...— Alo I.T.C.-ul? Vă rugăm să ne asigurați pentru mîine două autobuze. Vrem să facem un tur al orașului. Sîntem cam 80... Solicitantul, Pantelie Pîrvulescu, secretarul U.T.C. de la I.R.A.

Discuția avea loc cu un an în urmă. În fapt o formă de a grăbi cunoașterea orașului, mijlocind și cunoașterea reciprocă a tinerilor noi veniți.

— La noi, ca membri ai U.T.C. doar plătim cotizația, au sunat a reproș vocile mai multor fete cu care am stat de vorbă la fabrica de confecții.

Așteptîndu-te prin urmare să măsori în reușita lucrurilor dramul de contribuție — cu mijloacele și posibilitățile sale — ale organizației U.T.C., ești pus în situația de a regreta întrebarea. Caz singular? La întreprinderea de prefabricate din beton, planul de producție pe anul 1967 n-a fost îndepli-

N. UDROIU
M. DUMITRESCU
GH. GHIDRIGAN

(Continuare în pag. V-a)

Experiment pentru stația pilot a Uzinei metalurgice din Iași

ÎN PAG. 5
REPORTAJ DE PE AEROPORTUL BĂNEASA:
Impresiile și declarațiile fotbaliștilor noștri întorși acasă după turneul din Africa și Brazilia

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5834 | 6 PAGINI — 25 BANI | VINERI 23 FEBRUARIE 1968

onoarea

Nu o dată argumentele din discuții, pledoarii, capabile să incline balanța într-o parte sau alta sînt substituite cu expresii-jurămînt. De la zău — golit astăzi de orice semantică și folosit din ce în ce mai rar și numai în argou și pînă la expresia clasică pe cuvîntul meu de onoare (în toate variantele) argumentele încearcă să forțeze încrederea noastră.

În mod firesc, pe cuvînt de onoare, ar trebui să constituie sesamul suprem care înfrînge orice suspiciune, rezistență, evident, pînă la proba contrară. Uneori, însă, lucrurile se petrec exact invers. Nu numai că, adesea, ne îndoim de adevărul celor susținute cu pe cuvînt de onoare dar sîntem aproape siguri că se mizează pe onoare tocmai pentru că este vorba de un neadevăr. Expresia — supremă dovadă a integrității — s-a demonetizat, a devenit un parazit verbal. Desigur, onoarea nu mai iscă dueluri dar de aici și pînă la folosirea expresiei, siluită de conținut, devenită șablon, distanța este incredibilă.

Caratele onoarei nu ruginesc și nu riscăm afirmînd că onoarea nu comportă elasticități, circumstanțe de conjunctură.

Într-un dialog pe viu, stenografiat, am pus interlocutorilor noștri întrebări și am primit răspunsuri pe care le redăm mai jos urmărind sensurile acestui concept în viața de toate zilele.

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE. EDUCAȚIE. RĂSPUNDERI

MII ȘI MII DE DUELURI PENTRU ONOARE...

Conf. univ. DUMITRU ALMAȘ este de părere că se poate vorbi despre nuanțe istorice ale onoarei:

Altfel au conceput onoarea oamenii evului mediu și altfel o concepem noi. Și nu-i vorba numai de nuanțe. Ci de ceva mai mult. Cavalerul medieval făcea din onoare un scop în sine. O trata ca pe o dogmă a vieții. O vorbă aruncată într-o împrejurare oarecare, o ochiadă unei femei, o palmă primită de la cineva putea dezonora pe un nobil tînăr sau vîrstnic.

Tragedia lui don Rodrigue și a Ximeniei, din Le Cide al lui Corneille, se întemeiază pe... o palmă pe care o primește eroul. Și ar fi fost pe vecie dezonorat dacă nu s-ar fi răzbunat. Trîndăvia eroică a feudalului a avut nevoie de asemenea exacerbări ale acestui nobil și uman sentiment — sentimentul onoarei. Pentru onoare s-au desfășurat mii și mii de dueluri: unele frumoase prin expoziția unui eroism gratuit; altele stupide prin insignifianța cauzei, dar cele mai multe simple asasinate deghizate. Clasic, din acest punct de vedere rămîne cazul duelului la care a fost supus Pușkin. Dacă în veacul al XII-lea, să zicem, un cavaler ofensat de rivalul său accepta, pentru salvarea onoarei, un duel și spăla, cu sînge ofensa și rușinea, dacă acele dueluri întru salvarea onoarei aveau ceva eroic și chiar poetic, cu vremea ele au degenerat, cum am mai spus, în simple crime premeditate. Papa și mulți regi au trebuit să intervină și să interzică duelurile. Totuși, în spiritul cavaleresc al veacului al XVI-lea, de pildă, cavalerului i-a mai rămas privilegiul tainic și ilicit de a se bate pentru

Anchetă realizată de CORNELIU IROD

(Continuare în pag. a III-a)

GRIGORESCIANĂ

Foto: H. HERMAN

Ședința solemnă de la Praga cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a victoriei oamenilor muncii din Cehoslovacia din februarie 1948

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Stimați tovarăși,

Este un prilej de vie satisfacție pentru noi să participăm la aniversarea a 20 de ani de la victoria din februarie 1948 — eveniment de importanță istorică în destinele Cehoslovaciei, în lupta poporului cehoslovac pentru făurirea unei vieți mai bune și fericite.

Îngăduiți-mi să vă transmit dumneavoastră, comuniștilor cehoslovaci, întregului popor, salutul frățesc călduros al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, al întregului popor român, să vă felicit din toată inima cu ocazia acestei sărbători memorabile care marchează două decenii de la cucerirea întregii puteri politice de către clasa muncitoare, în frunte cu partidul comunist, de la trecerea la noua etapă istorică a edificării orînduirii socialiste pe pămîntul Cehoslovaciei. **(Aplauze prelungite)**

Comuniștilor români, poporului nostru le sînt bine cunoscute lupta și eforturile eroice depuse de proletariatul cehoslovac, de oamenii muncii din patria dumneavoastră pentru transformarea revoluționară a societății, pentru înfăptuirea aspirațiilor seculare de libertate, independență națională și dreptate socială ale maselor, pentru lichidarea exploatării omului de către om și instaurarea relațiilor de producție socialiste.

Republica Socialistă Cehoslovacă înfățișează tabloul unei țări cu o economie puternică, cu un nivel de trai ridicat, în care forțele de producție, viața socială cunosc o continuă dezvoltare. Partidul și poporul nostru urmăresc cu caldă simpatie și se bucură din inimă de succesele pe care le obțineți în opera de construcție a socialismului. Sîntem încredințați că sub conducerea Partidului Comunist din Cehoslovacia, a Comitetului său Central, în frunte cu primul secretar, tovarășul Alexander Dubcek, oamenii muncii din patria dumneavoastră vor asigura progresul tuturor domeniilor vieții economice, înflorirea științei, culturii și artei, întărirea continuă a orînduirii noi, dezvoltarea democrației socialiste, ridicarea continuă a bunăstării întregului popor cehoslovac. **(Vii aplauze).** Aceasta reprezintă o contribuție importantă la întărirea forței întregului sistem socialist, la cauza democrației, progresului și păcii.

Popoarele român și cehoslovac sînt legate prin vechi și bune raporturi de colaborare și prietenie frățească. Fiii înaintați ai popoarelor noastre, luptătorii pentru progres social, forțele revoluționare din România și Cehoslovacia au fraternizat nu o dată și s-au într-ajutorat în luptă, năzuind spre aceleași țeluri inspirate de interesele vitale ale popoarelor lor, de nevoile dezvoltării progresiste a societății. Împreună cu celelalte detașamente ale clasei muncitoare, animate de o caldă solidaritate internaționalistă, Partidul Comunist Român și Partidul Comunist din Cehoslovacia au luptat încă de la înființare, umăr la umăr, pentru țelul eliberării de exploatare a maselor celor ce muncesc, pentru construirea socialismului, împotriva imperialismului și reacțiunii. Popoarele român și cehoslovac au înscris în timpul celui de-al doilea război mondial emoționante pagini de eroism și spirit de sacrificiu în lupta comună pentru eliberarea de sub jugul tiraniei hitleriste, și-au cimentat prietenia în focul bătăliilor în care soldații români și cehoslovaci, alături de ostașii sovietici, și-au vărsat sîngele pentru eliberarea Cehoslovaciei, pentru înfrîngerea definitivă a fascismului. **(Vii aplauze)**

În epoca în care partidele comuniste din cele două țări au devenit partide de guvernămînt, colaborarea dintre popoarele român și cehoslovac s-a ridicat pe un plan nou, superior, s-a dezvoltat multilateral, pe baza comunității orînduirii sociale, a unității țelurilor supreme, a concepției despre lume și viață a proletariatului — marxism-leninismul. Prietenia româno-cehoslovacă, căreia partidul și guvernul nostru îi acordă o mare însemnătate, își întemeiază forța și trăinicia pe relațiile politice, tovărășești, internaționaliste, dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist din Cehoslovacia, pe alianța de nezdruncinat dintre statele noastre socialiste. Apreciem că există toate condițiile pentru înflorirea multilaterală a relațiilor de colaborare prietenească dintre partidele, statele și popoarele noastre. **(Aplauze)**

Succesele obținute de țările noastre, de toate țările socialiste în dezvoltarea forțelor de producție, în înflorirea vieții materiale și spirituale a popoarelor, colaborarea frățească, unitatea și coeziunea strînsă dintre ele, chezășuiesc forța și influența în lume a sistemului mondial socialist, contribuția lui la lupta împotriva imperialismului, la cauza socialismului, păcii și progresului social.

Oamenii muncii din România, muncind cu elan și abnegație pentru înfăptuirea programului de desăvîrșire a construcției socialiste, elaborat de Congresul al IX-lea, și dezvoltat în mod creator de recenta Conferință Națională, sporesc tot mai mult potențialul economic al țării, obțin succese remarcabile în înflorirea continuă a națiunii noastre socialiste, în ridicarea nivelului de viață material și spiritual al poporului.

Partidul Comunist Român, îndeplinindu-și înalta misiune istorică încredințată de popor de a conduce țara neabătut, pe calea progresului și civilizației socialiste, acordă totodată cea mai mare atenție îndatoririlor sale internaționaliste, acționînd permanent ca factor activ în lupta pentru afirmarea năzuințelor înaintate ale omenirii contemporane, pentru salvgardarea păcii mondiale, pentru prietenia și colaborarea între popoare.

Intensificarea activității agresive a imperialismului în diferite colțuri ale globului, întreținerea unor surse de conflict și încordare între state, impun unirea eforturilor tuturor forțelor revoluționare și progresiste, ale tuturor popoarelor pentru apărarea păcii și securității internaționale.

Solidar cu lupta eroică dusă de poporul vietnamez împotriva intervenționiștilor ame-

(Continuare în pag. a VI-a)

PRAGA 22 — Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: La 22 februarie, în Hradul din Praga, a avut loc ședința solemnă a Comitetului Central al P.C. din Cehoslovacia, Comitetului Central al Frontului Național și a Guvernului R. S. Cehoslovace, consacrată celei de-a 20-a aniversări a victoriei oamenilor muncii din Cehoslovacia din februarie 1948.

La ședință au participat membri și membri supleanți ai C.C. al P.C. din Cehoslovacia, șefii de secții la C.C. al P.C. din Cehoslovacia, membrii Guvernului și ai Adunării Naționale, vechi activiști de partid, reprezentanți ai Armatei Populare Cehoslovace, participanți la evenimentele din februarie 1948 și delegați ai oamenilor muncii din întreprinderile pragheze și din regiunea Cehiei Centrale.

În prezidiu au luat loc Alexander Dubcek, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Antonin Novotny, președintele R.S. Cehoslovace, Jozef Lenart, președintele Guvernului R. S. Cehoslovace, Bohuslav Lastovicka, președintele Adunării Naționale a R.S. Cehoslovace, și alți conducători de partid și de stat cehoslovaci, conducători ai partidelor și organizațiilor Frontului Național.

(Continuare în pag. a VI-a)

PUBLICĂM ÎN CONTINUARE OPINII LA ANCHETA NOASTRĂ:

NOI și viitorul apropiat

PARADOXAL, MINIATURIZAREA CERE EFORTURI DE DIMENSIUNI INCALCULABILE

Prof. R. GRIGOROVICI

membru corespondent al Academiei

Privită prin prisma cuceririlor științifice din domeniul semiconductorilor *România anului 1985 se va deosebi de cea de astăzi printr-o aplicare pe scară largă a dispozitivelor semiconductoare.* Cei 17 ani care se vor scurge pînă atunci, vor face să iasă din uz multe tipuri de dispozitive, astăzi larg răspîndite, iar altele noi vor intra în largă folosire, nu numai în domeniile caracteristice semiconductoarelor cum ar fi electronica, tehnica comunicațiilor, conversia energiei termice în energie electrică, automatizarea sau laserii, dar și în domenii încă nebănuite.

Cîteva tendințe actuale în această evoluție se vor menține posibil și în viitor. Astfel se va realiza pe o scară din ce în ce mai avansată așa numita integrare a dispozitivelor, adică concentrarea într-o singură piesă a mai multor funcțiuni efectuate anterior de către mai multe piese separate. Se va realiza o miniaturizare din ce în ce mai avansată a dispozitivelor de putere mică, în special prin folosirea dispozitivelor peliculare, în formă de straturi subțiri. În sfîrșit, se vor re-

(Continuare în pag. IV)

VEȚI FI SPECIALIȘTI ÎN EPOCA ENERGETICII NUCLEARE

Prof. dr. docent FLORIN CIORĂSCU

membru corespondent al Academiei

Vrem deci să știm încă din 1968 cît mai mult și mai precis din tehnica anului 1985? O asemenea intenție, avînd în vedere elementele de care în parte dispunem, poate fi realizabilă. Trebuie însă ținut cont de faptul că nu de puține ori astfel de prospectări s-au dovedit nu tocmai conforme cu realitatea. Totuși, sînt mari șanse, de pildă, ca pînă în 1985 să devină fructificabile noile sisteme de conversie a energiei; este vorba de bateriile electrice cu combustibil, de celulele foto electrice solare, de convertizorii termoionici și termoelectrici și de generatorii magnetoplasmodinamici, care constituie tot atîtea căi de ridicare a randamentului utilizării surselor primare de energie sau de extindere a acestora.

Dificultățile actuale care stau în calea realizării lor tehnice se crede că vor fi depășite în anii următori, avînd în vedere progresele ce sînt pregătite să apară în fizica solidului; ele constau în principal în atingerea nivelului de cunoștințe a proprietăților și structurii materialelor care să permită proiectarea tehnolo-

(Continuare în pag. IV)

RETROSPECTIVA

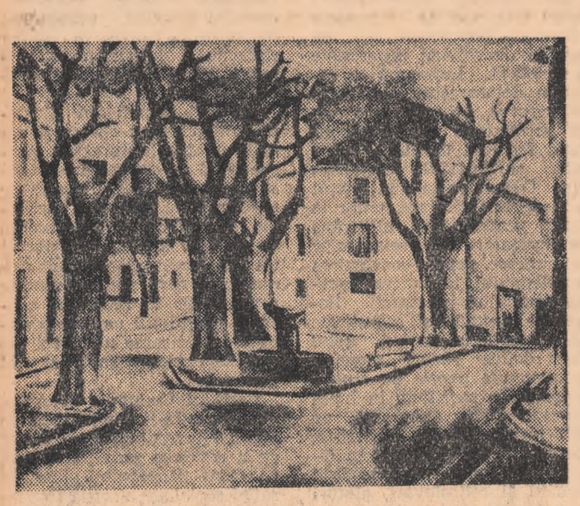

LUCIAN GRIGORESCU

A aborda pictura lui Lucian Grigorescu strict cronologic e un act istoriografic (util dar mecanic în esența sa), care poate elucida foarte puțin natura artei sale, logica devenirilor, căci deși se poate vorbi în creația sa de influența lui Cézanne, Derain, Rousseau — Douanier, a postimpresioniștilor, artistul nu lasă impresia unei sincronizări cu desfășurarea panoramică a curentelor și ideilor de la începutul secolului nostru, ele fiind „apropiate" aparent hazardat, invers, după cum îi dictau mai degrabă propriile impulsuri. Gestul de a porni de la construcția riguroasă la poezia ușor vaporoasă și incertă a cromaticii postimpresioniste, îl definește. Lucian Grigorescu nu urmărește o „refacere" didactică a unei succesiuni de idei și modalități plastice, ci se caută pe sine cu ajutorul lor, apelînd cînd vrea, la ceea ce i se oferă. Deși influențele sînt vădite, nu se pot stabili similitudini în gindire, în intenție. Poți mai degrabă, remarca faptul că la începutul creației sale, artistul înclină către o viziune expresivă, construită, volumetrică în care tonurile (în general neutre) sînt modelate cu o vicioasă migală, punînd în evidență în primul rînd compoziția, desenul, organizarea spațială și raporturile dintre diversele elemente figurale ale lucrării. Subzistă în lucrările acestei perioade, o pregnantă acuitate, o dorință de cunoaștere, subordonată voit exclusiv rațiunii, un sentiment

de amară solitudine, de metafizică a obiectelor capabile de dialog. Cunoscuta pînză „Piață din Cassis" (1927) e dezolantă prin singurătatea sa, prin durerea incremenită a caselor, a copacilor parcă carbonizați, prin lipsa (intenționată tragic) a oricărui personaj, prin delimitarea precisă, ascuțită a formelor exterioare, amintind prin atmosferă de tăcerile grele, metafizice ale unui Chirico. În „Natură moartă" (1928) și „Colț de atelier" (1929), obiectele descrise cu un excesiv efort de materializare se dematerializează tocmai datorită acestei intenții, încercînd să sugereze (pe lîngă realitatea culorii) o alta, eternă, a lucrului în sine. Pasiunea analizei, care-i întovărășește toată creația de altfel, e în această perioadă mai acuzată. Ideea de construcție, de soliditate a formelor, care arhitecturează lumea și imaginea plastică nu dispare la Lucian Grigorescu nici mai tîrziu cînd aci „Drum în pădure", de o accentuată perspectivă clasică a solidelor arcade naturale, ale pădurii, copacii, „Peisaj la Cassis", „Peisaj" ș.a. „Postimpresionismul" său de mai tîrziu se cere înțeles mai mult ca o modalitate poetică de învăluire, constantă, vibrantă, sonoră a formelor, decît ca o estetică a luminii. Există în mai toate peisajele acestei perioade, ca și în naturile moarte de altfel, o statornicie a timpului, a lumii care le sustrage perisabilității orare sau a anotimpului, a plăcerii senzuale, de fugace contemplație colorată. Să comparăm de pildă „Catedrala Notre Dame" (1935) cu prototipurile

clasice ale temei, ale unui Monet sau Passarro. Dacă la aceștia piatra devine volatilă, fluidă ca și aerul sau cerul, la Lucian Grigorescu, clădirea desprinsă cert de cerul luminat — se impune prin monumentalitatea grea, materială, prin tonuri terne, sigure, contrare descrierii efectelor optice naturale. Chiar în peisaje iluminate, vibrante, în care materia colorată se destramă în mii de fire colorate (asemeni reversului unei țesături lucrate în noduri), ca în „Peisajele de la Balcic", toropite de soare și căldură, forma există, dispune și organizează tabloul, se clădește din culoare, din pete mari de culoare, desenul, compoziția prinzînd viață odată cu suprapunerile culorii, foarte aproape tocmai aici poate de preceptele Cézanne-iene, ale eternului dialog, desen, culoare. Cu timpul formele dese, ușor baroce („Nu este o compoziție ci un mutat" a exclamat odată Pallady în fața „Naturii statice cu bust de gips culcat"), se limpezesc, se reduc la o notație esențială, ușor stenogramică („Turnul Bărăției" „Peisajele din Mangalia"), de o mare expresivitate plastică. Există în tot ce realiza el, un poet sensibil incapabil de violențe, de stridențe, de demonstrații facile, livrești, literaturizante. Simțea emoția pură a culorii pe care o decanta cu răbdare apoi, rațional. Încercînd să definești un peisaj spiritual la Lucian Grigorescu e desigur ha-

zardat (mai ales la el) căci nu e nici un pictor al peisajului rural, nici al celui citadin prin excelență, după cum nu e nici al marinelor. Lucian Grigorescu a iubit tot ce i-a oferit natura, vizualitatea, negindindu-se (așa cum reflectă opera) niciodată la împărțiri forțate ale lumii pe specii și categorii. De aceea e, de asemenea, hazardat să vezi în el un pictor senzual al Sudului (numai pentru că s-a născut în Dobrogea ?) al cărui peisaj spiritual se definește mai ales prin pitoresc, deși cultivă un fast al culorii, gustul prețiozității acesteia, dar pe care le cultiva asemenea unui alt fastuos, Gh. Petrașcu, mai mult cu sentimentul rafinamentului intelectual. Leneșa contemplație levantină, poate fi fals atribuită unui Lucian Grigorescu, foarte citadin, urban și riguros în structura sa. Peisajele sale nu acuză nicăieri un amestec senzual al privitorului, o comuniune directă, ele au mai degrabă ceva din demnitatea obiectului privit distanțat, analizat și decantat înțeles (de aceea multe dintre peisajele sale par privite de la o fereastră asemenea acelora unui Marquet, care la pictorul român marchează o distanțare psihică, un apolinism, o demnitate și o reținere a euforiei, (care cel mai adesea lipsind, te pot tîrî, și pe nesimțite, în edulcorat).

Lucian Grigorescu nu și-a permis niciodată abandonul spiritual, divagația egoistă și planturoasă a unui „oriental" în fața emoției exterioare. Arta însemna pentru sine muncă, ordine, rigoare, o rigoare pe

care cîteodată nici n-ai bănui-o sub aspectul spontan al expresiei sale. „Nimic nu se datorește întîmplării, scria el în 1961, nici măcar inspirației ; numai prin muncă asiduuă și printr-o inteligență plastică artistul ajunge la un asemenea rezultat final al eforturilor sale."

Din nefericire, lui Lucian Grigorescu, o stea de mărimea întîi a istoriei artelor plastice românești moderne, o stea din constelația Luchian, Petrașcu, Pallady, i se vor mai „fabrica" numeroase poezioare lacrimogene și false, ai căror autori nu-l vor slăvi pe el, ci mai degrabă se vor lustrui pe sine, pînă la analiza atentă, proprie, antologică a creației sale. Pînă atunci am vrea să relevăm întreprinderea utilă cu multă

CRONICA

probitate științifică realizată de Petre Oprea : **catalogul retrospectivei**, care poate fi în sine o sursă de referință.

CORNEL RADU CONSTANTINESCU

de Radu Cosașu

Acum, fiindcă s-au terminat, s-o spunem deschis, fără „teama" că am putea fi con-

trazișI : meciurile de hochei transmise săptămîna trecută au constituit unul din cele mai dramatice spectacole de care am avut parte în cariera noastră glorioasă de telespectatori. Nici un serial nu va putea ajunge la tensiunea de sîmbătă seară. Iar episoadele intermediare — ca acel Canada-Cehoslovacia fără pereche ca frumusețe pură a jocului — au egalat suspansul final, ceea ce nu-i la îndemîna decît a marilor scenariști. Am prieteni — cu totul asportivi — care mărturiseau că după Cehoslovacia-U.R.S.S. au mai stat pînă la 3 dimineața, ca să-și revină. În ce mă privește, cred că pentru prima oară m-am surprins — în finalul aceluiași meci — tremurînd în fața aparatului. Poate că sînt un cronicar frivol — dar iată că severul domn Jacques Sieller de la

Superbul hochei pe gheață

„Le Monde" recunoscînd că sportul la televizor nu-l prea interesează, scrie negru pe alb : „U.R.S.S.-Finlanda m-a pasionat". Dar ce putea să însemne U.R.S.S.-Finlanda ca dramatism al luptei ? Lucrurile ar trebui gîndite de la U.R.S.S.-R.F.G. în sus — meci în care la scorul de 7—1, 8—1, germanii jucau ca la 0—0. Formidabile aceste „personaje" ale „piesei" noastre — cei care nu se predau, cei care joacă hochei ca să cîștige chiar dacă nu au nimic de cîștigat, ca suedezii sîmbătă seară cu cehii, eroi de neînțeles pentru spectatorul normal, eroi „gratuiți". Dar în suedezi vorbea „clasa" — și eu cred, ca și alții, că suedezii, în ciuda lipsei de influx nervos, au hochei-ul cel mai hochei, cel mai natural, aș spune cel mai uman. Pentru că ceea ce asigura spectacolului marea frumusețe și marele interes era latura umană, „clasa de joc" devenea deodată o morală personală, un temperament, o psihologie.

Adevăru-i — fie vorba între noi — că francezii nu se prea pricep la hochei, nici n-au prea văzut, nici nu știu să-l transmită. Transmisiile, ca imagine, nu se comparau cu ce am văzut altă dată la televizor, din alte părți. O lipsă de fantezie care mergea pînă la filmarea aceluiași și aceluiași puc în mîna arbitrului plus obsesia patinelor, ca fixațiile copiilor mici care cînd văd ceva nemaivăzut se leagă de amănuntele cele mai stupide. Prim planuri sărace, lupta văzută de departe, din cînd în cînd — portarii ținuți mai insistent în imagine, poate fiindcă se mișcau mai puțin, sau masca lor fascina ochiul pueril al celui de la aparat. Oh, dacă Jean-Claude Killy s-ar fi ocupat cu hocheiul ! Dar toate acestea n-au avut, pînă la urmă, o importanță decisivă — așa cum în marile piese, unde „mesajul" și forța vieții desfid tehnica de exprimare a autorului, ce se spune interesează mai mult decît cum se vede.

În schimb, am fi nedrepți dacă n-am observa progresele certe realizate la Grenoble de echipa noastră de crainici sportivi. Am avut revelația lui Gh. Epuran — comentator de mîna întîia, nu cred că exagerez. Competență, sobrietate, un stil format — cînd, unde ? Probabil că pe schiuri, în sport, e școala cea mai bună. Țopescu rămîne prietenul nostru nr. 1, spiritul său camaraderesc și-a format un vocabular, o expresie distinctă căreia îi iertăm unele accente prea „avîntate". Un apetit prea mare pentru pitoresc — confundat cu informația bogată — ar trebui, cred, reprimat. Diamantopol mi s-a părut pentru prima oară sănătos și plăcut emoționat, „încălzit" și capabil să ne transmită unele emoții. E evident că pentru comentatorii noștri sportivi — confruntările internaționale, pe viu, sînt la fel de necesare ca oricăror echipe criticate duminical pe plan intern. A propos, mai știți cum arată la față sportul acela care se joacă cu 44 de picioare, nu stă pe casă și consumă citronadă „Dan Coe" ?...

Serios vorbind : acum, după atîta hochei, gata — să vină artiștii !

ACTUALITATEA pe ecran

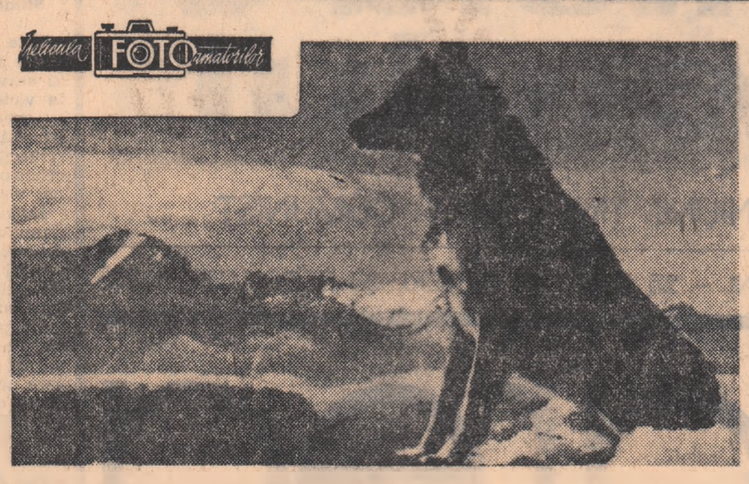

Foto : NICOLAE CRISTOREANU — „COLȚ ALB"

LUMEA ÎN FOTOGRAFII

Galeriile de artă fotografică din str. Brezoianu găzduiesc o expoziție intitulată „Lumea", ce cuprinde lucrările a 25 din marii fotografi ai lumii, reuniți în cooperativa **„Magnum photos"**. Expoziția înfățișează în imagini emoționante lumea anilor noștri, privind-o fie cu un zîmbet (Elliot Erwitt-S.U.A.), fie acuzator, ca în zguduitoarele fotografii zugrăvind atrocitățile războiului civil din Spania și „Indochina, 1954", (Robert Capa — S.U.A.).

Ochiul indiscret al aparatului fotografic pătrunde în intimitatea cîtorva personalități, care ni se dezvăluie simplu, apropiat : istoricul de artă Bernard Berenson artistul Sammy Davis jr., dirijorul Arturo Toscanini, Louis Armstrong.

Dar poate cele mai emoționante imagini sînt cele cu copii. De la primul gîngurit viața rezervă unora bucurii, dar mulți dintre ei sînt nevoiți să vagabondeze, să trăiască în mizerie (impresionantele fotografii ale lui Sergio Larrain despre copiii chilieni).

Și totuși, pe pămîntul scăldat de sîngele războiului și pătat de mizeria a milioane de oameni, tinerii iubesc și sînt fericiți (Bruce Davidson — S.U.A. : „Tineretul"), construiesc temelia unei vieți noi (fotografiile despre tineretul din China și Mongolia ale lui Henri Cartier — Bresson — Franța).

Expoziția asociației „Magnum photos" ne înfățișează o lume cunoscută și totuși tainică, surprinsă în ipostaze lirice sau dramatice, o lume vie, a oamenilor.

OCTAVIAN URSULESCU

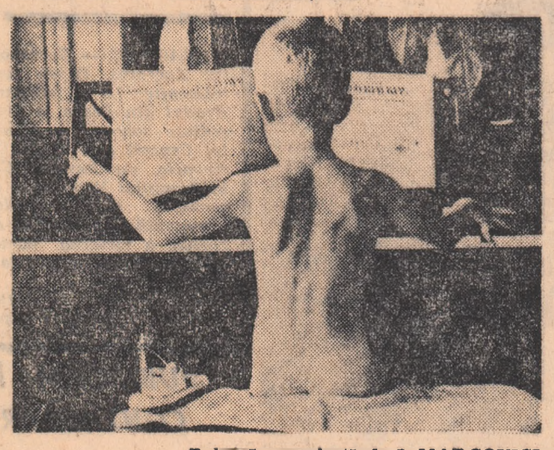

Rubrică organizată de I. MARCOVICI

Gabriela Melinescu despre:

POSTULATELE POEZIEI

— Ce ne puteți spune despre cartea dumneavoastră care va apare în curînd ?

— *O carte de versuri, „Interiorul legii", alcătuită din 2 cicluri („Interiorul legii" și „16 ani, ochi negri") opuse ca structură, dar care alăturate relevă tocmai concepția mea despre poezie. Ciclul al II-lea este — aș putea spune — o experiență de limbaj. Credința mea veche că desființarea limbajului prin poezie este imposibil de realizat atîta timp cît ne exprimăm ideile prin cuvinte și există în lume nesfîrșite limbi. Experiența mea infirmă prejudecata unui hermetism. Am vrut să demonstrez că hermetismul nu este decît o problemă de sentiment și nicidecum de înțelegere și că un hermetism figurativ și non figurativ — nuante specifice ale poeziei românești — pot da o artă mare, o artă închisă spre care aspir și eu.*

— Cum așteptați opinia „criticii" ?

— *Cred că o critică inteligentă poate să mărească valoarea unei cărți sau dimpotrivă s-o micșoreze, cartea fiind o existență obiectivă numai pentru cel care a scris-o.*

— Un proiect ?

— *Pregătesc o carte de critică în care analizez cele 12 mari revelații ale poeziei eterne (începînd cu binecunoscuta temă : viața evis) — pe care orice mare poet le-a încercat și prin care a existat. Voi încerca să lucrez nu cu mijloace poetice — cum se așteaptă de la un poet — ci cu mijloace ale analizei literare obiective. Cred că fiecare poet ar trebui să-și scrie cartea sa de „critică" aș zice „tratatul" său „despre sublim" încercînd să recupereze ceea ce au pierdut prin neființă în trecutul marii poezii.*

Tot în această carte voi discuta incipiența unui mit specific românesc, neîntîlnit decît în folclorul arhitecturii populare care în poezie se impune din ce în ce mai pregnant de către foarte tînăra generație.

Profitînd de existența tuturor esteticilor moderne voi da cărții un aspect psihic, demonstrînd că într-o epocă modernă, un tratat despre sublim este aproape ca și alcătuit, sublim pe care noi îl percepem în infinite nuanțe, mai diferențiat, mai tragic decît înaintașii noștri.

— Și... o dorință.

— *Dorese să scot o carte alcătuită numai din zece poezii, (dacă așa ceva ar fi posibil) poezii nemaipomenite, tot atît de bune ca și postulatele din matematică și deci care să nu se poată comenta. Ele să fie scrise odată și date odată pentru totdeauna. Cine ar reuși să facă aceasta va rămîne tot atît de mare ca și Euclid.*

S. HUREZEANU

ATENEUL TINERETULUI

PROGRAMUL DE DUMINICĂ

Duminică 25 februarie va avea loc la Casa de cultură 30 Decembrie al IV-lea program al Ateneului, care va cuprinde un spectacol de poezie și muzică. Tinerii actori Anda Caropol, Geta Angheluță și Cornel Dumitraș vor recita versuri inedite ale poetului francez Jacques Prévert (regia : Radu Boroianu), iar programul muzical va fi susținut de formația vocal-instrumentală „Entuziaștii". Totodată va putea fi vizitată expoziția de debut a tinerilor pictori Barbu Nițescu și Mircea Milcovici. Programul începe la ora 11,30.

VARIETĂȚI pe GLOB

Pentru a rămîne supli...

E concluzia rezultatelor unei experiențe realizate în Cehoslovacia, pe 226 de școlari între 6 și 16 ani, ce au servit drept „cobai". În toate aceste școli, rația calorică zilnică era cam de 3 000 de calorii, repartizată însă în 3-5 sau 7 mese pe zi. Regimul acesta a durat un an. Rezultatul : la copiii și mai ales la adolescenții ce luau 3 mese pe zi, s-a observat o tendință vizibilă de a depune grăsimea și de a o păstra ; cu alte cuvinte, ei se îngrășau mai mult decît ceilalți care luau 7 mese pe zi.

Parizienii se dovedesc destul de îngăduitori, permițînd acestei vaci să călătorească cu autobuzul ! Bovina pasager a luat parte la o reclamă de publicitate a laptelui pe Champs Elysees. Necazul este însă cum va putea fi ea ținută la fermă acum, după ce... a văzut Parisul ?

Nu faceți risipă de inimă

Primăria din Montreal a adresat tuturor locuitorilor capitalei, ca și celor care trec accidental prin oraș, un apel înflăcărat prin care-i roagă să facă economie în ceea ce privește inimile sculptate pe copacii și mai ales pe băncile din parcurile publice. (Anunțul e valabil și în Cișmigiu).

Pentru turiști

Și mai ales pentru turiste, marile magazine pariziene au pus în vînzare o rochie „rutieră" care are imprimată pe ea o hartă mare a Franței, astfel încît orice „rătăcire", devine practic imposibilă.

PALAT AL TELEFOANELOR LA BRĂILA

În ciuda respectabilei vîrste de 600 de ani, orașul Brăila se arată privirii mereu mai tînăr. Edificiilor social-culturale înălțate aici în ultimii ani — cartiere moderne cu blocuri de locuit, impunătoare localuri de școli, cinematografe etc. — li se mai alătură încă unul. Este vorba de începerea construcției noului Palat al telefoanelor. Macheta cît și detaliile proiectului de execuție prezintă această clădire cu o arhitectonică deosebită.

V. MOINEAGU

HIPNOZA

Preoții Greciei și Egiptului antic foloseau hipnotismul în scopuri religioase ; ei puneau diferite întrebări unui slujitor al templului care, fiind în stare de hipnoză dădea o serie de răspunsuri ce erau interpretate ca prooroci, ca indicații ale zeilor. În epoca Renașterii, fenomenele hipnotismului sînt explicate, în primul rînd, prin experiențele care se fac pe animale, ducînd la apariția unei teorii, fantastice : „magnetismul animal". Potrivit acestei teorii, reluată și dezvoltată în secolul al XVIII-lea, un om poate să influențeze psihicul și organismul altui om cu ajutorul „forței vitale" care se „scurge" din toate organele corpului său.

Medicul vienez Mesmer (care a practicat hipnotismul la curtea regelui Ludovic al XVI-lea) a reformulat și aplicat această teorie după principiul că orice boală de nervi trebuie dusă artificial pînă la punctul său culminant pentru a putea fi vindecată. Pe bolnavii furioși, cu crize, Mesmer îi ducea în camera „crizelor" unde le transmitea magnetismul, „fluidul magnetic" pe baza „passelor" (mișcări repetate ale mîinilor în fața și de-a lungul corpului celui supus experienței), provocîndu-le acestora o stare de criză accentuată, manifestată prin tremurături, strigăte puternice, plîns sau rîs nestăvilit.

Acest mod naiv de a privi hipnoza a durat pînă în secolul al XIX-lea cînd preotul portughez Faria, care a trăit mulți ani în India, a început să demonstreze în Europa hipnoza pe baza sugestiei verbale fără passe. Dar cuvîntul hipnotism, care vine de la grecescul „hypnos" ce înseamnă somn, a fost folosit pentru prima dată de chirurgul englez Braid.

Către sfîrșitul secolului trecut, celebra controversă dintre savanții francezi Bernheim și Charcot, cît și cercetările lor, au dus la cunoașterea și răspîndirea hipnotismului. Primul susținea că hipnoza poate fi provocată pe baza sugestiei asupra oamenilor sănătoși și că ea este înrudită cu somnul natural, în timp ce al doilea afirmă că hipnoza ar fi un fenomen care se observă numai la anumite ființe anormale (isterici) și ar fi o stare patologică provocată artificial.

Cercetările ulterioare au scos în evidență că starea de hipnoză poate fi provocată pe baza sugestiei oamenilor sănătoși, mai mult sau mai puțin sugestibili.

Cert este ca tehnica hipnozei se bazează, în toate cazurile, pe diferite procedee sugestive. Într-un fel sau altul, majoritatea oamenilor sînt sugestibili. Dar sugestibilitatea diferă de la individ la individ în funcție de : particularitățile psihice ale persoanei, vîrstă, sex, experiență de viață, putere de discernere, grad de cultură etc.

Interesul crescînd ce se manifestă pentru studierea sugestiei și hipnozei decurge atît din necesitățile rezolvării pe plan teoretic a fenomenului ca atare cît și din cerințele aplicării practice. Semnificativ este în această direcție, Congresul internațional de hipnoză ținut anul acesta în Japonia la care au participat un mare număr de medici, psihologi, fiziologi, psihiatri, chirurgi, anesteziologi etc.

Numeroși teoreticieni și practicieni scot în evidență necesitatea desprinderii aspectelor științifice de cele pseudo-științifice și luptă împotriva tendințelor de mistificare și de șarlatanism în utilizarea ei, sau împotriva acelora care exagerează aspectul practic și experimental al hipnozei.

În procesul de hipnotizare, între hipnotizator și cel hipnotizat se stabilește un raport de corelare psihologică sui-generis. Spre deosebire de somnul natural, cînd conștiința omului pare a fi izolată de lumea exterioară, hipnotizatul menține un permanent contact cu hipnotizatorul, ascultîndu-l și răspunzîndu-i la întrebările puse. Cuvintele hipnotizatorului pot provoca reprezentări vii și acte automate de mișcare. Hipnotizatului i se poate sugera, de pildă, că într-o eprubetă ce conține amoniac se află esență de garoafe pe care o percepe ca atare și se bucură de plăcere, că înțepăturile ce-i sînt aplicate cu un ac îi produc o senzație de plăcere sau că se află pe un cîmp înflorit într-o zi frumoasă de primăvară și el execută mișcări adecvate strîngerii florilor.

Preocupat de faptul că unele persoane pot fi hipnotizate mai ușor ca altele, profesorul E. R. Hilgard îi descrie pe cei mai sugestibili ca fiind pasionați de literatură, muzică, au imaginație vie, simt atracție pentru natură, au fire deschisă și vioaie etc.

În ceea ce privește somnul hipnotic, trebuie arătat că el se poate transforma în somn natural. Aceasta are loc atunci cînd legătura dintre hipnotizator și hipnotizat slăbește sau se întrerupe. Se poate trece și invers : de la somnul natural la somnul hipnotic. Un astfel de caz se poate manifesta uneori și atunci cînd omul vorbește în somn și îi sînt adresate întrebări pe un ton potrivit și legate de conținutul visului. Cînd cel care doarme răspunde, somnul natural se transformă în somn hipnotic, iar asupra hipnotizatului se poate acționa prin sugestie. În felul acesta se poate recurge la sugestia hipnotică în scopul înlăturării unor deprinderi și înclinații negative din comportarea copiilor.

Una din problemele care se pun este aceea dacă ne putem sugestiona și hipnotiza singuri.

Flaubert descriind scena otrăvirii doamnei Bovary simțea gustul de arsenic care-i provoca vărsături, în timp ce Goethe își putea provoca după dorință imagini vizuale halucinante. O asemenea capacitate o poate avea oricine reușește să trăiască cu intensitate și să-și reprezinte puternic momente din viața proprie sau văzute. Mai mult, experiențe din clinică au arătat că unii oameni pot fi învățați să se autohipnotizeze. Este suficient să amintim aici așa numitul antrenament autogen al prof. dr. Chultz bazat pe autohipnoză cît și părerea dr. Houghton potrivit căreia bolnavii de astm pot să se autohipnotizeze zilnic la ora la care știu că vor intra în criză. În stare de somn hipnotic, crizele de sufocare nu mai au loc, iar bolnavul se trezește după o perioadă (un sfert de oră) automat.

Apreciind utilitatea practică a hipnozei, o serie de specialiști o aplică cu succes în medicină, stomatologie, psihiatrie, chirurgie, logopedie, obstretică, anesteziologie, dermatologie. Astfel, hipnoza este folosită ca adjuvant în tratarea nevrozei astenice, a obsesiilor, a ticurilor nervoase, a insomniei, a bîlbîielii, a obezității, a alcoolismului, a unor boli de piele. Sînt cazuri la care anestezia chimică dăunează și atunci operațiile se pot efectua pe baza combaterii durerilor prin hipnoză. Cu cît pacientul este mai convins de rolul și folosul hipnozei și dorește să-l ajute de specialist, cu atît efectul este mai apropiat.

În prezent, în multe țări se aplică cu succes în clinică hipnoza în asociație cu alte metode terapeutice.

La noi, somnul hipnotic a fost aplicat în medicină încă de către dr. Gh. Marinescu. În clinicile din București, Cluj, Iași etc. se acordă o importanță sporită folosirii hipnozei, iar la Institutul de psihologie se studiază natura și efectul sugestiei și a hipnozei cît și ca metode pentru cercetarea unor procese psihice.

Hipnoza poate fi utilă atît cercetării științifice, cît și terapeuticii, iar viitoarele studii vor consemna, desigur, noi succese.

Hipnoza nu este, deci, un fenomen mistic și inexplicabil ci o stare naturală cunoscută din cele mai vechi timpuri.

EMIL VERZEA
asistent universitar în cadrul catedrei de psihologie a Universității București

SĂ DISCUTĂM DESPRE • TINEREȚE • EDUCAȚIE • RĂSPUNDERI

TIMPUL prietenul și dușmanul nostru

2008 RĂSPUNSURI LA O ANCHETĂ

de **MIHAI STOIAN**

În numerele 5 825 și 5 826 am publicat prima parte a acestei anchete. În ziarul de astăzi și într-un număr viitor publicăm, în continuare, răspunsurile primite la următoarele întrebări:

5. Mergeți de mai multe ori la același film? (pentru cei care răspund „da", de ce simt această nevoie?).

6. La ce oră vă culcați?

7. Ce faceți între orele 18—23? Dar părinții voștri ce fac? Dar bunicii — sau oamenii bătrîni cu care, eventual, trăiți în aceeași casă?

8. Cum ați defini plictiseala?

9. Vă încearcă vreodată plictiseala? Cînd vă simțiți mai plictisiți?

10. Și cînd sînteți plictisiți, ce faceți?

Vă place să retrăiți o anumită stare de spirit?

De fapt n-am formulat așa întrebarea (a se vedea chestionarul), însă esența ei s-ar putea exprima și astfel. Răspunsurile și motivările lor merită să fie totalizate și reproduse (selectiv):

- **merg de mai multe ori la același film — fete 44, băieți 14.**
- **nu merg de mai multe ori la același film — fete 39, băieți 25.**
- **depinde — fete —, băieți 2.**

Și cifrele de mai sus confirmă justețea presupunerii de la punctul 4 („Ce gen de filme preferați?"), cînd arătam că alegerea se face în legătură cu idealul de tip masculin, pe care adolescentele încep să și-l prefigureze — și poate că într-asta se ascunde și explicația plasării, pe un loc secundar (tot la întrebarea nr. 4 din chestionar) a categoriei „filme sentimentale, de dragoste": pasiunea pentru o vedetă, oricît ar fi de puternică, nu are concretețea unei pasiuni reale, în viață, nu implică nici complicațiile, riscurile respective. Așadar, motivările pe care subiecții (fetele) le dau pentru obiceiul lor de a merge de mai multe ori la același film spun mult, dacă nu totul: „Da, într-adevăr, merg la film de două și de trei ori, la același, pentru că în general îmi place să-i revăd pe artiștii preferați"; „Pentru a revedea un artist"; „Merg de mai multe ori la un film pentru a cunoaște artiștii mai bine; „Merg dacă m-a fermecat artistul (vedeți vîrsta)" (16 ani — n.n.); „Și de 4—5 ori, pentru artistul care joacă în filmul respectiv; „Niciodată nu văd de două ori un film"; „De obicei nu merg de două ori la același film. De ce să cheltuiesc banii de pomană a doua oară?"; „La intervale mai mari, da. Pentru protagonist"; „Cînd eram mic mă duceam. Acum încerc să văd ceva nou și n-am răbdare să urmăresc de două ori un film. E timp pierdut": „Nu, căci a doua oară văd trucajele, greșelile de joc ale artiștilor etc"; „Numai la filmele istorice (și o carte sau o lecție o citesc, în fond, de două ori); „Niciodată oricît de bun ar fi, n-are niciun rost"; „Da, cu condiția să-mi fi plăcut artistul principal"; „Nu. M-ar plictisi"; „Da, mai ales cînd e cu actorul preferat"; „Indiferent cum mi-a plăcut, nu"; „Merg și de două ori, dar pentru muzică sau bătăi".

Să socotim oare incapacitatea unora de a revedea un film, drept o dovadă de superficialitate? Oricum, băieții par mai puțin dornici să adîncească lucrurile văzute, iar cît privește legătura „afectivă" care se stabilește între actor și spectator, fetele — evident — se situează pe primul loc (să trădeze rezultatul acesta și un grad de sensibilitate mai sporit al fetelor față de băieți, cuceriți mai ales de acțiune și nemai interesîndu-i un film a doua oară, încărcătura faptică fiind, de fapt, epuizată de la cea dintîi vizionare?).

Somnul și... caloriile

Iată la ce oră se culcă adolescenții chestionați de noi:
● 21,30 — 3 ● 22—28 ● 22—23 — 17 ● 22,30—8 ● 23—54 ● 23,30 —8 ● 23—24—6.

Așadar, majoritatea se culcă tîrziu (aproape 50 la sută se culcă la ora 23). Despre gravitatea acestui fapt am mai scris, arătînd că somnul de **seară** nu este nici pe departe la fel de complet, de sănătos ca somnul de **noapte**. Trei ore de somn sînt indispensabile organismului adolescent, trupului și minții sale: 21—24. Explicația e relativ simplă: seara te culci fiindcă, în mod normal, ai ajuns la pragul maxim de oboseală; ca să reziști apoi treaz, dincolo de acest prag, ți se cere o suprasolicitare nervoasă de care nu-ți dai seama pe moment, dar care provoacă o surescitare a întregului organism. E destul de ușor de dovedit exact că aparent neînsemnata suprasolicitare de după ora 21, avariază organismul mai mult decît însuși efortul fizic direct. Oboseala care se instalează în jurul orei 24 este de-a dreptul iritantă, împiedicîndu-te uneori să adormi ușor, să dormi profund (culcîndu-te la timp, adormi ușor și somnul e profund, absolut odihnitor). Apoi, cel care s-a culcat către miezul nopții, indiferent de faptul că doarme un număr de ore egal cu cel care s-a culcat în jurul orei 21, este de dimineață și peste zi mult mai obosit, randamentul său intelectual e mai scăzut (lucru grav, dacă avem în vedere situația în care se află acești elevi din ultimele clase de școală: examenul de bacalaureat, admiterea în facultate).

Bineînțeles, explicații ale acestei deprinderi „moderne" (ca să nu-i spunem... mondene) de a te culca tîrziu, noaptea, ține de anumite trăsături ale epocii (existența t.v. în primul rînd — și asta se va vedea mai încolo, cînd vom comenta răspunsurile la punctul 7 din chestionar). În plus, un rol nepozitiv îl are tendința adolescentului de a imita comportarea adulților, în speță a părinților, uitînd că un adult este — din punct de vedere fiziologic — „finit", gata constituit, în timp ce tinerii, cu organismul lor încă în dezvoltare, suportă altfel — cu alte urmări — orice suprasolicitare nervoasă, fizică, intelectuală.

Un argument în plus ar fi faptul că, după cercetări minuțioase și precise, **energia** se cheltuiește extrem de inegal pe parcursul unei zile (în strictă dependență cu o mulțime de factori) și, atenție! chiar atunci cînd nu facem mai nimic. Cade așadar, argumentul posibil că, de la ora 21 în sus, să zicem, nu mai facem mare lucru, chiar dacă nu ne culcăm, stăm tolăniți și citim sau privim la televizor. **Energia se cheltuiește tot timpul**, pînă și în perioada de somn (în opt ore și jumătate de somn, un tînăr în greutate de 78 kg cheltuiește 595 calorii — e drept, echivalentul a două ore de mers pe jos).

Aparent simplă, problema somnului adolescenților implică măsuri hotărîte: în primul rînd din partea subiecților înșiși, apoi a mediului familial și pe urmă a celui școlar (plus diferite instituții: de pildă — deși știu că mulți cititori tineri se vor cam supăra pe autorul prezentei anchete — la spectacolele de la ora 21 în sus, elevii să nu fie primiți, cu excepția serii de sîmbătă). Randamentul și sănătatea lor depind de odihna completă, ceea ce, în fond, înseamnă **dezvoltarea armonioasă a schimbului de mîine.**

(O paranteză: se fabrică actualmente, în diferite țări, aparate care provoacă... somnul. Este vorba de niște aparate electrice, construite pe baza concluziilor trase în urma unor cercetări, și anume că un curent foarte slab poate provoca somnul, dacă e trecut prin capul omului. Se fabrică și aparate portative. Aviz amatorilor!).

Casă sau... hotel?!

Întrebarea cu nr. 7 a stîrnit oarecare haz în clasele respective, mai cu seamă partea din întrebare care se referă la ce fac părinții și bunicii între orele 18—23. Am ales într-adins intervalul acesta, deoarece atunci emisiunile de t.v., orele potrivite plimbării etc. Din răspunsuri trebuia însă să reiasă altceva decît s-ar părea, la prima vedere, că merită să fie urmărit: în ce măsură **viața de familie** se consumă firesc într-o casă, și-n ce măsură fiecare își are „felia" lui de viață, fără prea mari comunicări cu ceilalți de sub același acoperămînt. Au adolescenții — firește, după terminarea lecțiilor pentru a doua zi — o activitate paralelă sau cvasi-paralelă cu părinții lor? Cu bunicii sau cei în vîrstă, aflați în casă? Sau activitățile sînt absolut neasemănătoare, „independente"?

- **activități absolut asemănătoare 3.**
- **activități cvasi-asemănătoare — 45**
- **activități absolut neasemănătoare — 76**

Situația constatată nu e deloc mulțumitoare. Deși, de multe ori, adulții se plîng că n-au timp să se ocupe suficient de proprii lor copii, sondajul nostru demonstrează de fapt că, pînă și atunci cînd acest timp există, părinții — adulții își văd de treburile lor casnice, de preocupările lor, copiii — idem. **Paralelismul** activităților din casă s-ar cere înlocuit de **similitudinea lor** (masă, ascultarea discurilor etc.) — și chiar din afara casei (plimbare, film, vizite etc.). Din păcate, lucrurile nu stau așa. În zdrobitoarea majoritate a cazurilor investigate, **coeziunea familială** este — din acest unghi — slabă (și, poate mai mult decît oricînd, la adolescență, situația ar trebui să fie cu totul alta!).

Concret: din 124 de subiecți, doar 10 declară că iau seara masa împreună cu părinții lor. Ce semnificație are acest fapt? E limpede că dimineața, plecînd mai devreme la slujbă, înaintea plecării copiilor la școală, părinții mănîncă separat sau, dacă n-au timp, își iau la ei o gustare. La prînz, întorcîndu-se acasă cu aproximativ 2—3 ore înaintea părinților, copii sînt din nou nevoiți să mănînce singuri. Doar seara există posibilitatea ca familia întreagă (copii, adulți, bătrîni) să se reunească în jurul aceleiași mese (ideal ar fi ca momentul să aibă un dram de solemnitate!), astfel încît masa să se transforme într-un prilej — singurul dintr-o zi întreagă de comunicare, de schimbare a impresiilor de peste zi etc. Nu este vorba, așadar, de inexistența timpului disponibil, necesar, ci de nesocotirea unor asemenea „amănunte" esențiale pentru stabilirea dialogului (greu măsurabil la suprafață) părinți-copii.

După o zi de muncă, după o zi de școală și lecții, nimic n-ar putea fi mai potrivit decît o plimbare, în comun (părinți și copii), fie doar și de o jumătate de oră. Dar numai 3 (trei) familii din 124 au acest sănătos obicei. De altfel, nici tinerii nu au deprinderea ca **zilnic** să facă, pe seară, o scurtă plimbare (indispensabilă relaxare înainte de somn): doar 18 — din 124 — subiecți petrec în afara casei (în intervalul 18—23); cîte o oră — 12, cîte două ore — 6; restul de 106 — își petrec timpul în casă. Cît privește ora preferată pentru plimbare (a celor 18 subiecți) aceasta este: 19—20 (din cei 18 care ies din casă pe seară, doar 2 merg să facă sport!) Lipsa de mișcare — statul în casă — nu este, în niciun caz, pe specificul vîrstei investigate, și nici nu creează premize favorabile, în consecință studiului, relaxării minime, obligatorii.

Dar ce activități duce adolescentul-elev în propria-i casă? Exceptînd lecțiile (în care includ și lectura, fiindcă — în majoritate — este legată de obligații, prezente sau viitoare, școlare), tînărul își îngăduie să cheltuiască pentru t.v.:

● Zilnic o oră — 48 ● două ore — 32 ● trei ore — 5 (ceea ce echivalează, **săptămînal**, cu: 6 ore — 68 ● douăsprezece ore — 51 ● optsprezece ore — 5 ● NU STAU ZILNIC — 39.

Poate că unii părinți consideră suficientă prezența în comun a tuturor generațiilor din familie, în fața micului ecran (45 subiecți declară că stau la t.v. **împreună** cu părinții; dar ce fel de „împreună" se stă la t.v., unde oamenii tac și văd un spectacol, un meci sau cine știe ce altă emisiune?). Mi se pare chiar semnificativ faptul că ei singuri — subiecții — au ținut să precizeze că văd emisiunile de t.v. **împreună** cu părinții (45 subiecți), deși în întrebarea de la punctul 7 nu se cerea această precizare (oare nevoia de a preciza totuși acest lucru nu trădează o anumită stare de spirit, setea de coeziune familială pe care ei, tinerii, o au poate fără să știe perfect cum s-o formuleze?). Încercînd să descifrez mai exact cauza „rupturii" orariilor dintr-o casă sau alta, am totalizat și preferințele elevilor, legate de ora la care stau la t.v.:

● 20—21 (48 subiecți) ● 20—22 (32) ● 20—23 (5)

Așadar, reiese limpede care-i intervalul de timp frecvent folosit pentru t.v. (ar fi oare posibil — după o studiere mai temeinică a acestui aspect, ca anumite emisiuni care, indiscutabil, îi atrag pe tineri, ținîndu-i la televizor, să fie mutate mai în... față, către ore mai potrivite lor — chestiunea se leagă și de problema abordată anterior, a somnului adolescenților). Firește, mai sînt destule de făcut pentru ca **viața de familie** să nu se reducă, cum se demonstrează limpede din răspunsuri, la vizionarea colectivă a t.v. Prea stau și adulții, bătuți parcă în cuie, dinaintea micului ecran! În fond, normal ar fi ca fiecare om (și o familie, în ansamblul ei) să aibă gusturi anumite, pornite de la înclinațiile sale, nu să vadă orice, totul să fie supus unei selecții cît de cît raportate la necesitățile personale. Exemplul adulților care numai pun mîna pe-o carte, nu mai ascultă muzică — zac doar la t.v. e nefericit pentru copii, pentru adolescenți, le limitează, indirect, cîmpul de percepție, le îngustează comunicarea cu proprii părinți, subminează coeziunea familială care nu se realizează, în niciun caz, astfel: privind toți la un ecran de sticlă.

Iată ce răspund de fapt subiecții chestionați: „Eu mă uit la t.v. (ora 20), mama gătește, tata citește, bunica lucrează (tricotează)"; „Citesc lectură suplimentară, sora mea e la școală (seral), părinții au treburi casnice, bunicii nu locuiesc cu noi"; „Eu lecții, mama gospodărie, tata în oraș"; „Mama coase, tata citește ziarul (cu un ochi trage la televizor), eu îmi termin lecțiile și-mi ajut nepoțica tot la lecții, pe urmă citesc și mă culc, după ce mănînc singură în bucătărie"; „Eu învăț, mama pregătește masa de seară și de-a doua zi, tata doarme pînă pe la 7 seara, pe urmă t.v. împreună, eu plec să mănînc, ei rămîn mai departe la t.v., după care culcarea"; „Învăț, mama se ocupă de treburi gospodărești, tata e afară, în garaj, meșterește la mașina lui, pe urmă toți la t.v. și tot împreună uitîndu-ne la t.v. mîncăm. Culcarea la ore diferite"; „După ce învăț, ascult radioul, citesc, dar nu m-a interesat niciodată ce fac ceilalți din casă, căci fiecare are treaba lui"; „Cînd tata nu-i în schimbul de după amiază, îl întîlnesc la t.v. și, dacă programul nu e interesant, îl lăsăm deschis dar stăm de vorbă"; „N-am urmărit niciodată programul părinților mei, pe-al bunicilor, deși stăm cu ei în casă, ce să mai vorbim. După masă, în general, sînt plecată de acasă, iar părinții se întorc abia după ora 16. Seara ne zărim".

Gingășie...

SĂ DISCUTĂM DESPRE • TINEREȚE • EDUCAȚIE • RĂSPUNDERI

onoarea

(Urmare din pag. I)

onoare. Chiar dacă adversarul nu era nimic mai mult, ca în cazul lui don Quijote, decît o simplă moară de vînt...

În veacul al XIX-lea, cînd a preluat conducerea în societate, burghezia și-a bătut joc de onoarea cavalerească. O bătaie de joc, în parte, meritată. Numai că burghezia a căzut în altă extremă: a redus onoarea doar la avere, la bani, la aur. În literatura lui Balzac sau Stendhal onoarea se poate confecționa și cumpăra cu aur. Și omul e cu atît mai... onorat cu cît contul lui din bancă e mai mare.

Deci onoarea e o categorie istorică. Ea poartă amprenta epocii în care este practicată, sau, mai exact, este expresia epocii care o generează. Să-mi fie îngăduită o derogare sentimentală: mă ocup și eu, în modesta-mi producție literară, de problema onoarei în societatea contemporană. Era și firesc să mă preocupe această problemă, pentru că oricînd oamenii pot fi onorați sau dezonorați. Într-un roman mai vechi, „Meșterul Manole", tînărul arhitect Costan Sava socotește că este o dezonoare să intre în niște combinații financiare dubioase ale unui patron, care ar fi vrut să-și „aranjeze ploile", cum se zice, folosindu-se de un tînăr naiv. Costan Sava crede că-i mai onorabil să muncească din greu, dar cinstit. Același lucru se întîmplă și cu Valeriu Barbu, eroul unui roman din viața studenților de acum circa 3 decenii. Romanul se află sub tipar și se numește, așa cum cîntau studenții: „Viața-i frumoasă, băieți...". Valeriu Barbu simte o datorie de onoare să nu se vîndă pentru „un blid de linte", unor potentați politici ai vremii, preferă să rămînă alături de oamenii lui simpli, să-i ajute cu bruma lui de învățătură, alege necondiționat onoarea.

ONOAREA LA „BURSĂ"?

Prof. CONSTANTIN PĂUNESCU, șef de sector la Institutul de științe pedagogice:

Dacă există o condiție a onoarei?

Una singură: existența ei încorporată în personalitatea umană și în colectivitatea socială. Onoare în stare pură nu există. Onoarea este însemnul unei desăvîrșiri a procesului, deloc simplu, de asimilare creatoare a valorilor morale, sociale, spirituale ale grupului social de către individ. Dar asimilarea valorilor este numai o latură a procesului. Potențarea acestora prin trăire totală nu duce la onoare decît prin distilarea în act, în fapt, în rezultat. Ceea ce conferă personalității dreptul la onoare — există un asemenea drept care nu poate fi nesocotit — este tocmai etapa de realizare a integrității morale, a plusului creator în actul social valoros, deci necesar progresului. Un om nu poate fi astăzi onorabil (în sensul celor spuse pînă acum) mîine mai puțin, poimîine deloc și apoi din nou om de onoare. Orice abdicare anulează onoarea, pentru că ea are frumusețea și măreția flăcării. Și flacăra se stinge sau rămîne trează. Ca și onoarea, nu cunoaște compromisul. Pentru că esența onoarei este integritatea morală manifestă, cum spuneam. Adică transformată într-un mod permanent, constant definitoriu de a exista. Onoarea se cucerește pe cîmpul de luptă al existenței, al profesiei, al omeniei. Lupta aceasta, uneori dramatică, are ca inamic subtil dar inexorabil minciuna miriapodică. Și una din vitejiile pe care Făt-Frumos le-a săvîrșit întotdeauna, a fost să reteze capetele neadevărului preamărind — cu suferință — adevărul, onoarea.

PREȚUL RĂSCUMPĂRĂRII

— Unul din principiile fundamentale pe care se întemeiază societatea noastră este încrederea în om. Există momente cînd un individ poate fi amendat în onoarea sa. O singură greșeală, evident păstrînd proporțiile, poate atrage după sine condamnarea capitală: definitiv lipsit de onoare?

Conf. univ. dr. RADU STOICHIȚĂ:

Omul în orînduirea noastră, poate fi schimbat chiar dacă singur nu mai este în stare. Este una din definițiile societății noastre, cultivarea integrității, eticii, moralei. Noi avem forța colectivului care se cheamă **opinie publică.** Desigur, opinia publică sănătoasă își apropie și nu îndepărtează un astfel de om. Aici își spune cuvîntul munca de zi cu zi cu oamenii, respectul reciproc, încrederea în capacitățile lor de a se autodepăși. Unde acestea lipsesc, rezultatele nu rareori sînt pe măsură. Prin urmare, încrederea în posibilitatea de salvare a onoarei compromise își găsește explicația și temeiul în moralitatea societății noastre socialiste, în încrederea autentică în om.

Important este însă ca omul care și-a pierdut onoarea să înțeleagă acest lucru.

Nimănui nu-i place să i se spună că nu e om de onoare. E destul să observăm acest lucru ca să înțelegem ce înseamnă a fi om de onoare, care este prețul ei.

SUROGATELE DE PARADĂ ȘI PROBELE

— Onoarea, deci, nu suportă discuții, amînări „mai greșește el, dar este un tip onorabil." Nu există onoare în aparență. Și totuși...

— Există, nu știu dacă este expresia cea mai nimerită, surogate ale onoarei cu care unii încearcă să suplinească Onoarea, cu O mare, ne spune **VIRGIL GANCIU, inginer la Institutul de cercetări pentru îmbunătățiri funciare și pedologice București.** Aceștia sînt „integri", „cinstiți", „curajoși", „devotați" după împrejurare. Cei care se străduie și se observă aceasta, să facă impresie foarte bună la prima vedere, cu calități ostentativ afișate, de care nu se jenează să facă paradă, sînt reprezentanții tipici ai surogatului. De obicei acest tip încearcă „să-ți ia ochii" cu strălucirea instantanee a „valorii" sale. Abia încercările ulterioare la care este supusă această onoare, probele, dau în vileag falsul. Grav este că această onoare devine nocivă dacă nu o extirpăm cu curaj și din primul moment cînd se manifestă.

— O întrebare: ați întîlnit indivizi care amabili-cinici profesează și îndeamnă la lipsă de onoare cu motivații gen: „la ce folosește onoarea?"

— Da, și am intrat întotdeauna în conflict cu ei. Unul mi-a spus: „se poate trăi fără onoare". N-am încercat să-i răspund și nici n-am să-ncerc vreodată. M-a amenințat că mă dă în judecată: fusesem violent cu eroul.

— Și v-a dat?

— Nu. Era doar un individ de onoare!

ONOARE ȘI ONORURI

CRISTINA TACOI — actriță:

Unii pun preț pe onoare, alții pe onoruri... Profesiunea mea face parte dintre activitățile spiritului și, privită ca atare, nu poate exista fără onoare, este condiționată de aceasta. De altfel, orice profesiune trebuie să se conjuge cu onoarea chiar dacă succesul pare să nu fie imediat, chiar dacă alții renunță la onoare pentru a dobîndi succesul (succes proscris, desigur) chiar dacă drumul e mai anevoios. Rezultatele vor fi cu atît mai prețuite, cu atît mai durabile. Lipsa de onoare la oameni mă încremenește, îmi este insuportabilă. Știu, vorbele plictisesc, obosesc. „Cunosc un om care mănîncă pîine cu onoare", mi-a spus într-o zi un cunoscut. Mi-am zis că încă nu e un om de onoare.

— Vi s-a întîmplat să simțiți după respirație oamenii?

— Neîndoios, nu sînt eu singura. Și încă ceva: ar trebui să fim mai decenți cu limbajul nostru, nu ipocriți, mai decenți, vreau să spun să folosim cuvîntul onoare numai cînd este absolută nevoie (absolută nevoie este de onoare nu de noțiune) nu una-două: sînt un om de onoare, pe cuvînt de... etc. S-au ridicat statui frumuseții, libertății, grației etc. Statuile onoarei ni le ridicăm singuri.

ONOAREA OMULUI DE ȘTIINȚĂ

Ne-am adresat prof. univ. dr. docent TUDOR R. POPESCU cu rugămintea de a ne vorbi despre corelația dintre onoare și activitatea omului de știință.

„Activitatea omului de știință, ne-a spus domnia sa, nu poate fi concepută fără acest viu sentiment al demnității umane, care este onoarea. Nu poate fi numit om de știință acela care ar gîndi, măcar o clipă, să întreprindă acțiuni, să săvîrșească acte, să facă afirmații ori să emită pretenții care ar îndreptăți punerea în discuție a onoarei sale de savant; el s-ar plasa singur în afara acestei minunate lumi a oamenilor de știință. Este desigur penibil și dureros cînd, din lipsa unei suficiente erudiții, un cercetător este obligat să facă experiențe de mult încercate și să constate cu regret că fenomenul pe care credea că l-a descoperit fusese deja descoperit. Este și mai dureros dacă a publicat ca fiind nou, ceea ce era demult cunoscut. Dar niciodată un om de știință nu va proceda, în acest mod, cu bună știință. Lupta pentru realizarea filozofică a adevărului este deseori dramatică și uneori chiar tragică. Dar nici un om de știință nu a renunțat, din această cauză, la lupta pentru adevăr. Încrederea nețărmurită în ramura sa de știință și în ținută, în genere — adică în adevăr — este virtutea supremă a omului de știință. Aceasta face ca între onoare și activitatea omului de știință să fie o legătură inatacabilă. Există, desigur, destul de rar, excepții. În această privință voi face două precizări: pe de o parte, legile actualmente în vigoare sînt destul de „atente" față de lipsa de onoare în lumea oamenilor de știință; este necesar însă ca ele să funcționeze la limita lor maximă, fără menajamente. Pe de altă parte, indestructibila legătură dintre activitatea omului de știință și onoare exclude o atare problemă; dincolo de domeniul onoarei nu există om de știință în sensul autentic al cuvîntului.

ONOAREA — SENS UNIC

— Ce indicatori putem folosi pentru a descoperi și verifica onoarea noastră și a celorlalți?

Conf. univ. dr. PAUL POPESCU NEVEANU:

Cred că între onoare și valoare morală (luată în toate accepțiunile) este o mare apropiere. De fapt onoarea, în sens larg, este întotdeauna dovada propriei ei valori morale. Și aici, în primul rînd, se impune ca dimensiune centrală statornicia. Sînt onorați, respectați, acei care știu să-și respecte și să-și traducă în viață propria valoare morală. În acest sens onoarea se asociază și cu demnitatea și este opusă umilinței, cabotinajului și conduitelor de „dona mobile". Ați pomenit despre indicatori ai prezenței sau absenței onoarei. Avem unul esențial elaborat de experiența și înțelepciunea populară: acela al corespondenței dintre vorbă și faptă. În înțelegerea curentă un om de onoare este înainte de toate un om de cuvînt. Se situează în afara dreptului la onoare aceia care își tăinuiesc convingerile, nu-și spun părerea pentru a nu deranja și, în genere, vor să treacă cît mai neobservați pentru a evita orice risc, de a avea asigurate anumite profituri. În cealaltă extremă a omului care face prea mult caz de propria persoană, este afectat, orgolios, ros de vanitate, iarăși se produce o ieșire din cîmpul onoarei.

Dacă omul poate fi onorabil pe compartimente?

Nu se poate răspunde univoc. În ochii oamenilor — da, se poate produce o disjuncție după laturi, omul poate fi socotit onorabil pentru atitudinile și acțiunile lui pozitive și apreciat tacit sau deschis ca neonorabil pentru fapte și patimi distrugătoare pentru el și supărătoare pentru alții. Situația se schimbă atunci cînd este vorba de autoaprecierea morală. Cînd încerci să te justifici, să te ierți, să-ți compensezi defectele cu meritele, deja ai intrat într-un cerc vicios, ai pornit pe calea compromisurilor, care, în orice caz, nu oferă un teren ferm pentru simțămîntul demnității și onoarei. Adevărata onoare este indisolubil legată de integritatea morală.

UN PIVOT ÎN DRAGOSTE

Ce implicații are onoarea în prietenie?

ZIRCA SAKAKUN, studentă la Institutul de limbi și literaturi străine al Universității București: „Mai întîi cred că ar trebui decupată noțiunea de prietenie din familia cunoștințelor: coleg, tovarăș, amic. Studenții anului meu, bunăoară, îmi sînt colegi toți, amici — o bună parte, tovarăși — mai puțini iar prietenii pot fi numărați pe degete. Indiferent însă din ce categorie fac parte nu le pot accepta absența, știu de cele mai multe ori explicată, a onoarei. Față de prieteni însă, pretențiile sînt absolute și, desigur, reciproce. Am să vă povestesc următoarea întîmplare:

Anul trecut, după vacanța de iarnă, prietena mea a întîrziat de la cursuri o săptămînă. Nu știu cine a lansat zvonul că nu ar fi bolnavă, cum a transmis prin sora ei, ci ar fi plecat pe munte să se distreze în compania unui bărbat. Am avut convingerea că nu este așa, îmi cunoșteam prietena și am procedat în consecință: am susținut că nu este adevărat. N-am avut nici o clipă sentimentul că mă înșel. Într-adevăr, fusese bolnavă. Zvonul care a circulat a supărat-o, ea era o studentă sîrguincioasă, o bună colegă. Am simțit însă că depășește acest moment pentru că a fost sigură că **eu** nu am gîndit la fel. Asta mă face să cred, nu știu dacă exemplul pe care l-am dat e tocmai semnificativ, că onoarea în care văd cinste, sinceritate, tărie de caracter trebuie să formeze baza prieteniei. Și în dragoste onoarea ar trebui să aibă aceeași prețuire. Cazurile fericite sînt acelea în care frumusețea morală și fizică se îmbină armonios. Din păcate, de multe ori frumusețea fizică își ucide sora, izgonind în felul acesta onoarea. Adunînd, iubirile mari sînt împletite cu mari prietenii. De fapt, iubirea, prietenia înseamnă onoare.

CORNELIU IROD

Considerînd utilă și binevenită asemenea dezbatere, discuția noastră rămîne deschisă. **Invităm cititorii să participe și ei la această „masă rotundă" ale cărei dezbateri vor fi astfel continuate.**

Încă o țigară...
Foto: MIHAI GODEANU

OPINII STUDIILE PRIVIND DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI DE CULTURĂ GENERALĂ, PROFESIONAL ȘI TEHNIC

ECHILIBRU ÎNTRE TEORIE ȘI PRACTICĂ

PROPUNERI ȘI SUGESTII VALABILE PENTRU ȘCOLILE PROFESIONALE DIN RAMURA INDUSTRIEI CONSTRUCTOARE DE MAȘINI.

Mă voi rezuma la a face cîteva propuneri de natură să ducă la o mai mare precizare a unor măsuri prevăzute în studiu.

Un elev de școală profesională va putea, într-adevăr, căpăta pregătirea de cultură tehnică generală și de specialitate în limitele unei perioade de 1—2 ani. Acest lucru este înlesnit de cunoștințele de matematică, fizică, chimie etc. primite în clasele IX și X ale școlii generale.

În această perioadă nu se pot însă dobîndi concomitent și priceperile și deprinderile practice, priceperi și deprinderi, care, după cum se știe, au o pondere ridicată în randamentul pe care trebuie să-l dea elevul după absolvire. Intuind aceasta, Studiul prevede că după 1—2 ani de teorie elevul de școală profesională să treacă printr-o perioadă de practică de 3—12 luni. Avînd în vedere complexitatea deosebită a meseriilor școlarizate în sectorul construcțiilor de mașini propun ca aici, durata cursurilor, să le spun teoretice, să fie cea maximă, adică 2 ani, iar perioada în care elevii școlii profesionale vor fi încadrați ca muncitori practicanți și salarizați ca atare, să fie fixată la un an.

Prevederea ca unele din clasele IX-X să funcționeze în incinta școlilor profesionale cu scopul declarat al unei adaptări timpurii în profesie este, după părerea mea, esențială pentru ridicarea calității învățămîntului profesional. *Propun de aceea ca în planurile de învățămînt ale claselor IX-X — să fie prevăzute 3—5 ore săptămînal, special destinate lucrărilor practice.*

Pe de altă parte, Studiul precizează că unele din cele două clase (IX-X), care vor funcționa în incinta școlilor profesionale, să fie considerate ca unități distincte. *Sînt de părere că prevederea ar trebui studiată cu mai multă atenție deoarece aplicarea ei ar reprezenta o mare risipă de fonduri și personal. Un minim de cheltuieli suplimentare, o bună pregătire profesională s-ar obține dacă cele două clase funcționînd și așa în incinta școlii profesionale, vor beneficia de o conducere comună. Subordonate didactic și metodic Ministerului Învățămîntului acesta ar putea numi un director adjunct de studii special.*

Ing. prof.
VASILE CALOTOIU
București

PROPUNERI ȘI SUGESTII PENTRU TOATE ȘCOLILE DAR, MAI ALES, PENTRU LICEELE TEORETICE.

Studiul prevede o seamă de măsuri judicioase privind perfecționarea personalului didactic a căror aplicare vizează ridicarea calității și sporirea eficienței acestei activități dar, atît în legătură cu perfecționarea prin consfătuiri și schimburi de experiență pe specialități, lecții practice etc., cît și referitor la sistemul de acordare a gradelor didactice, gîndesc că trebuie discutat și despre cercetarea științifică desfășurată de profesori. Pentru cadrele didactice din școli, cercetarea științifică nu este obligatorie, ca pentru cele din învățămîntul superior. Sînt însă mulți profesori care îi rezervă o bună parte din timp, convinși că pot activa în această direcție cu bune rezultate.

Munca practică la catedră ridică multe și diferite probleme, dar, mai ales, probleme de metodică. Sînt cazuri cînd acestea nu pot fi rezolvate la momentul oportun și în chipul cel mai fericit, pentru că literatura pedagogică rămîne mereu deficitară în legătură cu soluționările problemelor concrete din viața școlilor. Aceeași problemă, în condițiile concrete în care ea apare, reclamă adesea soluții care rămîn neprevăzute în literatura pedagogică de specialitate. Mai mult, pentru același aspect al unei probleme, la școli diferite, clase sau chiar elevi, nu sînt puține cazurile în care se constată că aplicarea unei metode sau a unui procedeu cunoscut nu asigură întotdeauna rezultatele pe care le scontează.

În materie de pedagogie experiența personală, spiritul de observație, sistemul întrebuințat și pasiunea pentru cercetare sînt condiții mai importante decît o aparatură oarecare, fie ea și modernă, fără a ignora de loc importanța acesteia. Totuși, în momentul de față, cercetarea pedagogică se poate face mai mult în școlile mari, din orașele centre universitare, ori acolo unde se găsesc instituții ce desfășoară activitate științifică, fiindcă școlile pot primi, în acest caz, un sprijin metodologic competent și chiar aparatura necesară. *În același timp, se asigură un schimb mai larg de opinii. Aceasta nu înseamnă, desigur, că în alte condiții nu s-ar putea face o asemenea muncă. În acest sens,* o contribuție de seamă în apariția și dezvoltarea spiritului de cercetare din școli o pot avea și unii dintre profesorii tineri, căci în cercurile științifice studențești, o bună parte dintre ei au căpătat oarecare deprinderi de cercetare și unele calități pe care să le valorifice.

Iată, deci, potențe care, în interesul învățămîntului, merită să fie sprijinite pentru a se dezvolta. În vederea atingerii acestui scop, pot avea un aport toți factorii care au răspunderea îndrumării și controlului învățămîntului din școli. Nu ne gîndim, în primul rînd, la niște stimulente speciale, ci doar la o folosire mai eficientă a unor realități. În prezent, apar în presă articole de îndrumare metodică a cercetării, dar apariția lor sporadică și conținutul pe care îl au nu asigură, decît în parte, satisfacerea nevoilor pe care le are munca de cercetare din școli. Cunoașterea într-o măsură mai mare a preocupărilor de cercetare din școli și a greutăților întîmpinate ar putea să ducă la apariția unui sistem de îndrumare periodică și practică. *Nu este mai puțin adevărat, însă, că și profesorii pot găsi destule forme prin care ar putea să ceară și să primească sprijinul de care au nevoie în munca de cercetare. Cu toate că sursele de informație au o mare importanță pentru munca de cercetare, nici măcar Biblioteca Centrală Pedagogică nu este folosită la nivelul posibilităților de care dispune, deși are o serie de forme, demne de apreciat.*

Organizarea sesiunilor de comunicări pedagogice și instituirea gradelor didactice au reușit să stimuleze la mulți profesori interesul față de activitatea de cercetare. *Pentru aceste ocazii ei întocmesc lucrări în care se valorifică și rezultate ale cercetării pedagogice din școli. Schimbul de opinii dintre fiecare autor și cei ce apreciază lucrările ar constitui forma unui sprijin valoros de îndrumare metodică a cercetării din școli.* În interesul dezvoltării și al calității cercetării, n-ar fi rău dacă, alături de specialiști, ar fi antrenați la studierea unor teme mai mulți profesori din școli, în calitate de colaboratori externi.

La baza celor afirmate aici în sprijinul necesității și posibilității cercetării pedagogice din școală, stă și analiza experienței acumulate de un grup de profesori de la Liceul „Gheorghe Șincai" din București, într-o perioadă de cîțiva ani, în cercetarea unor teme care se referă la tratarea individuală și diferențiată a elevilor. În cea de-a II-a sesiune de comunicări științifice, ținută la nivelul liceului, s-au valorificat, prin 8 comunicări, unele din rezultatele obținute, iar presa de specialitate a inserat în paginile ei bune aprecieri asupra acestor comunicări.

Desfășurarea cercetării pedagogice, paralel cu munca de la catedră, se pare că începe să aibă înțelegere sporită și sîntem convinși că mulți o consideră, încă de pe acum, ca o datorie care trebuie îndeplinită.

Prof. PANAIT IVANCIU
director adjunct al Liceului „Gheorghe Șincai" din București

EXTINDEREA CERCETĂRII PEDAGOGICE

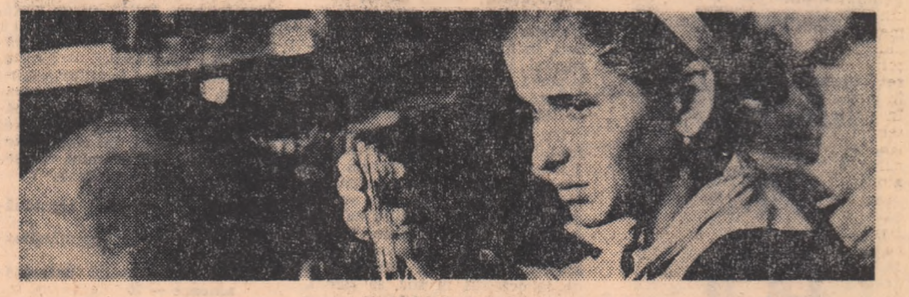

În laborator

NOI și viitorul apropiat

VEȚI FI SPECIALIȘTI ÎN EPOCA ENERGETICII NUCLEARE

(Urmare din pag. I)

giei de realizare a unui aliaj cu proprietăți alese în prealabil, ceea ce ar constitui o revoluție în tehnica următoarelor două decade. Împlinirea, fie și numai parțială, a acestui vechi deziderat al fizicienilor ar scurta termenul de finisare a reactorilor nucleari reproducători, care își refac combustibilul nuclear într-o măsură mai mare decît îl consumă pentru producerea de energie, și care constituie azi una dintre marile opțiuni ale economiei mondiale. Stăpînirea tehnologică completă a acestor reactori va permite într-adevăr, ridicarea gradului de folosire a potențialului energetic al uraniului de la circa 1 la sută la nu mai puțin de 90 la sută, ceea ce constituie un enorm salt calitativ într-un domeniu de un excepțional interes cum este energetica nucleară. Se apreciază astfel că reactorii reproductivi vor deveni competitivi prin anii 1980—1985 dată care însă nu este certă.

Pe același fundal științific s-a conturat de puțin timp și o altă posibilitate, aceea de a se obține materiale supraconductoare la temperaturi care, în loc, de acelea ale heliului lichid (mult sub —200 grade Celsius) să fie foarte apropiate de cele originare. Aceasta ar conduce, de exemplu, la motoare și generatoare electrice care să nu se încălzească, fapt care ar însemna nu atît o creștere a randamentului lor global, cît mai ales o reducere considerabilă a dimensiunilor, și deci a greutăților lor. Electrotehnica, pe această bază, ar deveni cu totul alta decît cea pe care o știm.

Cred că din cele ce preced se desprinde că pe seama cunoștințelor actuale ale fizicii se poate conta pe aplicații viitoare de importanță economică considerabilă. Pe orbita lor, este cert, se va înscrie și economia țării noastre din anul 1985, care va dispune de cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii.

România anului 1985 va putea să stăpînească, și va stăpîni, tehnicile cele mai complicate cu ajutorul cadrelor de înaltă specializare. Profilul acestora, va fi desigur cu mult îmbunătățit față de profilul actual al unui fizician sau chimist, de pildă. Suma cunoștințelor va cuprinde o arie mai largă și în cadrul lor vor predomina nu noțiunile clasice, ci în special cele care se încadrează în structura științelor de frontieră, a științelor moderne în general. Pentru aceasta învățămîntul trebuie să se modernizeze continuu nu numai prin îmbogățirea programelor dar și în felul în care sînt predate cunoștințele. Cred că tehnica modernă va contribui din ce în ce mai mult la aceasta. În special, este nevoie de dotarea învățămîntului superior și chiar general cu laboratoare care să cuprindă cea mai modernă aparatură necesară bunei desfășurări a asimilării cunoștințelor.

În pregătirea viitorilor specialiști trebuie să se țină deci cont în principal de două lucruri; mai întîi de faptul că volumul de cunoștințe crește din ce în ce mai rapid predominînd cunoștințele de fizică, matematică etc, iar apoi de diversificarea și specializarea accentuată a științelor.

PARADOXAL, MINIATURIZAREA CERE EFORTURI DE DIMENSIUNI INCALCULABILE

(Urmare din pag. I)

aliza pe de altă parte, dispozitive semiconductoare de putere mare, care vor acoperi anumite domenii încă nedeschise ale electrotehnicii, transmisii la distanță a informației, conversiei energiei etc. Toate acestea se vor întîmpla firește nu numai în România, ci în lumea întreagă.

Ceea ce cred că va caracteriza România de atunci va fi faptul că *întîrzierea față de cuceririle cele mai moderne ale tehnicii semiconductoarelor care astăzi este de 6—10 ani, se va reduce apreciabil datorită dezvoltării industriei și a tehnicii în general, precum și prin aceea că fizicienii și inginerii români vor reuși să contribuie prin aplicarea în industrie a rezultatelor cercetărilor lor originale, la crearea de dispozitive semiconductoare noi, necunoscute în lume, asigurînd astfel României o poziție echivalentă cu aceea a țărilor tehnic avansate în acest domeniu.*

Pentru realizarea acestui țel, specialiștii anului 1985 în domeniul semiconductoarelor vor trebui să posede calități deosebite. În primul rînd cunoștințele necesare abordării cercetărilor fundamentale din domeniul semiconductoarelor acoperă un cîmp foarte larg. Fizicianul trebuie să cunoască bine întreaga fizică a solidului sau, mai bine zis, a fazelor condensate, inclusiv bazele ei teoretice. El trebuie să aibă și oarecare cunoștințe de metalurgie, chimie, electronică, tehnica vidului etc. fără de care nu poate susține și pune în practică ideile sale. Mai mult, foarte multe cercetări nu pot fi abordate decît de către echipe mixte de fizicieni, chimiști, metalurgi și electroniști, în care coeziunea este asigurată printr-o suprapunere parțială a domeniului de cunoștințe și în care fizicianul este elementul coordonator.

În domeniul tehnicii semiconductorilor inginerul trece pe primul plan, căci orientarea cercetării devine utilitaristă. Fie că este vorba de obținerea unui material nou, a unui dispozitiv nou, sau a unei folosiri noi, sau de toate trei scopurile deodată, doar o echipă cu puternice forte de coeziune poate rezolva problema. De astă dată în echipă vor trebui să intre în afara specialiștilor enumerați mai sus și ingineri și tehnicieni care să rezolve problemele tehnologice și economice ale punerii în fabricație, care nu sînt de loc neglijabile.

În plus, pentru a atinge nivelul realizărilor tehnice originale în domeniul semiconductorilor, grupul de specialiști va trebui să-și asume un oarecare risc, căci nimeni nu poate garanta reușita într-o astfel de încercare, mai ales cînd e vorba de a face față criteriului de rentabilitate la scară mondială.

În rezumat, specialiștii din domeniul semiconductorilor ai României anului 1985 vor trebui să posede o pregătire de bună calitate, care să depășească cu mult frontierele înguste ale specialității lor și să dea dovadă de spirit de inițiativă și îndrăzneală în abordarea problemelor noi. Căci lipsa de progres înseamnă rapidă rămînere în urmă într-un domeniu în care dezvoltarea se petrece atît de repede ca în fizica și tehnica semiconductorilor.

Inventar... inventarelor

(PRIN MAGAZINELE DIN DEVA DUPĂ CUMPĂRĂTURI MĂRUNTE)

Am rămas în întuneric. Mi s-a ars becul. N-am apucat să scriu cuvîntul întreg. Mă uit la ceas. Șapte și un sfert. Magazinele nu s-au închis încă. Norocul meu. Altfel trebuia să mă cuic odată cu găinile. Dau o fugă la magazinul din colț să cumpăr un bec. Lacatul atîrnă pe ușa. De-asupra stă lipită o foaie de hîrtie pe care cineva a scris în fugă: „Inventar". Parcă am fost lovit de maciucă. Trec cîteva secunde și-mi revin. Pornesc grăbit spre celălalt magazin în care se vînd becuri. După 20 de minute de mers pe jos mă opresc în fața ușii. Nu-i asta ușa — îmi zic. Ușa trebuie să fie transparentă. M-am înșelat. Ușile, vitrinele au fost lipite cu hîrtie albă. Nu mai caut după clanță. În priviri îmi apare lacătul iar, de-asupra, o hîrtie pe care este scris același neîndurător cuvînt: „Inventar". Mă sprijin cu mîna de geam. Deodată mă prinde cineva de braț.

— Aici vrei să intri?

Dau din cap afirmativ.

— Atunci, nu te mîhni! Au avut grijă să lase spre vînzare la magazinul vecin mărfurile strict necesare. Televizorul ăsta de-acolo l-am cumpărat...

Îmi arată o cutie așezată pe o sanie.

— Eu vreau un bec...

— Bec? Becuri nu există. N-au lăsat decît televizoare și frigidere...

Mă întorc amărît acasă și mă vîr sub plapumă. Trebuia să fiu odihnit căci a doua zi colegul meu de servici își sărbătorea ziua de naștere. Ce cadou să-i ofer oare? Îmi amintesc că e un fumător pasionat. Am văzut la „Artizanat" o frumoasă tabacheră lucrată în lemn. O voi cumpăra. O, cît o să se bucure! Am adormit cu ea în gînd.

A doua zi, mă duc la magazinul de „Artizanat". Prind cu putere de ușă, trag, dar ușa nu se deschide. De-abia într-un tîrziu văd atîrnînd un lacăt iar sub el, pitulat un anunț: „Închis din cauză de boală". Mă străluminez. Cu siguranță, ăsta-i închis de astă vară — îmi zic. De trei ori am mai trecut de-atunci pe aici și de fiecare dată era închis tot „din cauză de boală".

Găsesc însă o salvare. Prietenul meu este și un pasionat fotograf amator. Îi voi dărui un aparat de fotografiat... Mă înființez imediat la magazinul de articole cultural-sportive. Nu-mi vine să cred. Ușa este larg deschisă. Peste cîteva minute o negură mi se întinde însă peste frunte. Cu o voce domoală, vînzătoarea îmi spune că aparatele foto au fost mutate la o parfumerie... Să iau la rînd toate parfumeriile din Deva? Renunț. Mă consolez. În definitiv, supărările astea sînt un fleac pe lîngă marea mea bucurie. Pentru că — nu știți — de cîteva zile trăiesc într-o fericire fără margini. Iubita mea a consimțit să ne logodim. Evenimentul este programat pentru sîmbătă seara. Mîine vreau să cumpăr verighetele. De cînd aștept eu clipa asta! O iubesc mult pe Rodica. Acum totul trebuie să decurgă foarte repede. Peste două zile trebuie să aibă verigheta în deget. Altfel... Femeea-i fire schimbătoare. După logodnă dorm și eu mai liniștit.

A doua zi, în zori, stau în fața magazinului „Bijuteria". Sînt primul. O aștept pe vînzătoare. La ora fixă sosește:

— Vreau două verighete — îi zic încă de la ușă.

— Momentan n-avem. Încercați la secția de bijuterie a cooperativei „Progresul" mă sfătuiește ea foarte amabilă.

Nici nu mai intru. Mă duc într-un suflet acolo.

— Aveți aur? mă întreabă responsabilul.

— N-am.

— Fără aur nu vă putem face...

Rămîn năucit.

— Și eu ce fac cu logodna?

— O aminați!

Văzînd că nu sînt dispus nici în ruptul capului să aleg soluția asta, îmi dă un alt sfat.

— V-aș îndruma la Hunedoara, dar nici acolo n-o să găsiți... Duceți-vă mai bine la Craiova.

Ce idee formidabilă! Cum de nu mi-a trecut și mie prin minte? Cu ocazia asta voi cumpăra și alte lucruri. Mă duc urgent acasă și mă pregătesc. Diseară plec la Craiova să cumpăr verighetele de-acolo, trec pe la fabrica de becuri de la Ploiești, apoi iau trenul spre Brașov și-i cumpăr prietenului meu o tabacheră de lemn. Mă costă deplasarea asta cîteva sute de lei. Dar ce contează! Cheltuielile mi le decontează magazinele din Deva care nu sînt aprovizionate cu... mărunțișuri. Poate-i mai rentabil așa pentru ele. Nu știu, să se gîndească și să-mi comunice. Aștept.

AL. BALGRĂDEAN

VEȘTI DIN ORGANIZAȚIILE U.T.C.

Scurt și cuprinzător

O scrisoare sosită din Roșiorii de Vede, de la tovarășul CHENDEA STERIE, ne aduce la cunoștință:

Casa de cultură din orașul nostru le-a oferit recent tinerilor săi o surpriză plăcută — înființarea unui club — bar modern și bine utilat cu tot felul de accesorii pentru petrecerea timpului liber: șah, remy, table, biliard, șubah etc. Atmosfera noului punct de atracție a tineretului impune prin eleganță și sobrietate, prin discreția cu care te invită insistent să mai revii. Club — barul se adaugă și întregește în chip fericit celelalte preocupări care compun întregul ansamblu de activități destinate tineretului.

Și corespondentul nostru încheie cu modestie: despre intențiile de viitor ale casei noastre de cultură ar mai fi multe de spus dar vrem mai întîi să culegem roadele strădaniilor prezente.

Utecista Victoria Buluceag, interpretează în cadrul programului cîteva din cele mai îndrăgite melodii de muzică ușoară

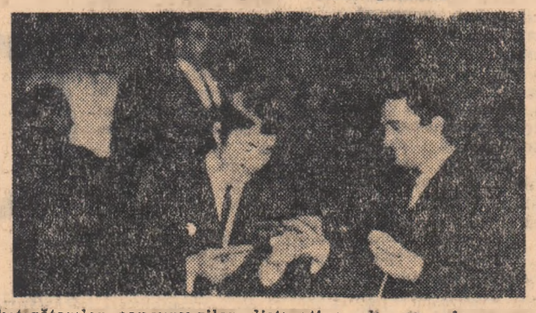

Cîștigătorilor concursurilor distractive li se decernează premii...

AUTOCRITICĂ PROMPTĂ

Nu de mult, ziarul nostru semnalase într-un articol critic istoria creșterii și descreșterii (bruște) a unei inițiative care se anunța lăudabilă: serile distractive organizate în localul restaurantului „Steaua" din Sighișoara. Aminteam atunci că inițiativa n-a avut parte decît de o singură ieșire în lume și... gata. Recent am primit însă, în loc de răspuns, cîteva imagini de la cea de a doua seară distractivă care a avut loc în același restaurant. Reproducem două din ele, consemnînd astfel o autocritică originală. Și cea mai recomandabilă, de altfel!

REDESCOPERIRE

Într-una din zile, cineva din conducerea organizației municipale Alba Iulia a U.T.C. nimeri din întîmplare în magazia restaurantului „Dacia". Îi fu dat să trăiască aici o nemaipomenită surpriză: magazia nu semăna deloc a magazie! Drept care, după ce își roti de cîteva ori privirea prin sala luminoasă, cu o suprafață de cîteva sute de metri pătrați, acoperită numai în oțel și sticlă, semănînd mai degrabă cu un elegant salon, îi adresă o întrebare nerăbdătoare responsabilului. Acesta, binevoitor, îl lămuri:

— Fiți sigur, e o magazie într-adevăr. Nimic de zis, cu cîțiva ani în urmă sala era a dumneavoastră. Se organizau aici tot felul de baluri... Rămînînd pustie însă, am ocupat-o noi.

Fața vizitatorului tresări, trădînd un gînd spontan. Abia așteptă pînă a doua zi, cînd le povesti tovarășilor săi de muncă totul.

Și iată așa, sau aproape așa, a fost (re)descoperită o sală minunată, construită anume pentru baluri, dar dată uitării. Poate că într-o altă zi, organizația U.T.C. a municipiului Alba Iulia va descoperi undeva și un bal și îl va aduce aici. Atunci toate vor fi în regulă.

AL. B.

PRIMIREA DE CĂTRE PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI, ION GHEORGHE MAURER, A SECRETARULUI DE STAT AL AFACERILOR CULTURALE ŞI INFORMAŢIILOR AL TUNISIEI

Preşedintele Consiliului de Miniştri, Ion Gheorghe Maurer, a primit joi la amiază pe secretarul de stat al afacerilor culturale şi informaţiilor al Tunisiei, Chedli Klibi.

La întrevedere a participat Pompiliu Macovei, preşedintele Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă.

A luat parte, de asemenea, Mahmoud Maamouri, ambasadorul Republicii Tunisiene la Bucureşti.

În cadrul întrevederii, care s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială, au fost abordate probleme privind dezvoltarea relaţiilor între România şi Tunisia.

(Agerpres)

PLECAREA DELEGAŢIEI P. C. DIN JAPONIA

Joi a părăsit Capitala delegaţia Partidului Comunist din Japonia, care, la invitaţia C.C. al P.C.R., a făcut o vizită în ţara noastră. Delegaţia a fost formată din tovarăşii Tomio Nishizawa, membru al Prezidiului şi al Secretariatului C.C. al P. C. din Japonia, şi Hiroshi Ide, membru al Colegiului revistei „Documente internaţionale" a P. C. din Japonia.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, delegaţia a fost salutată de tovarăşii Chivu Stoica, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Ştefan Voicu, membru al C.C. al P.C.R., redactor şef al revistei „Lupta de clasă", de activişti de partid.

Au fost de faţă A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice, şi Kim The Hi, ambasadorul Republicii Populare Democrate Coreene la Bucureşti.

(Agerpres)

ADUNĂRI DE CONSTITUIRE A COMITETELOR JUDEŢENE PROVIZORII ALE U. T. C.

Ieri au continuat să se desfăşoare adunările plenare ale activelor U.T.C. pentru constituirea organizaţiilor şi comitetelor judeţene ale Uniunii Tineretului Comunist.

În cadrul adunărilor, participanţii la plenare — reprezentanţi ai tinerilor din şcoli şi instituţii, întreprinderi industriale şi agricole — au subliniat importanţa măsurilor stabilite de Consfătuirea pe ţară a Uniunii Tineretului Comunist pentru perfecţionarea şi îmbunătăţirea muncii generale cu tineretul, au insistat asupra formelor şi metodelor concrete prin care se pot înfăptui aceste sarcini. Noul cadru organizatoric — au arătat participanţii — este menit să impulsioneze întreaga viaţă a organizaţiei prin iniţierea unor bogate şi variate activităţi culturale, educative, sportive şi turistice, care să corespundă dorinţelor şi preferinţelor tuturor categoriilor de tineri.

La adunările plenare ale activelor U.T.C. au participat prim-secretari şi secretari ai comitetelor judeţene ale P.C.R., activişti de partid şi de stat, numeroşi invitaţi din rîndul celorlalte organizaţii de masă.

Din partea Biroului Comitetului Central al U.T.C. la adunări au participat tovarăşii **Mircea Angelescu** (judeţul Bistriţa-Năsăud), **Floarea Ispas** (judeţul Vîlcea), **Ion Popescu** (judeţul Galaţi), **Gheorghe Stoica** (judeţul Teleorman), **Iosif Walter** (judeţul Alba) — secretari ai C.C. al U.T.C., **Nicolae Dragoş** (judeţul Caraş-Severin), **Iosif Beljung** (judeţul Satu Mare), **Nicolae Stoian** (judeţul Ialomiţa) — membri ai Biroului C.C. al U.T.C., **Gheorghe Miron**, adjunct de şef de secţie la C.C. al U.T.C. (judeţul Sibiu).

Ca primi-secretari ai comitetelor judeţene provizorii ale U.T.C. au fost aleşi: Augustin Mateuţ (Bistriţa-Năsăud), Constantin Dinculescu (Vîlcea), Vasile Carolică (Galaţi), Nicolae Rovinaru (Teleorman), Ion Laslău (Alba), Virgil Mărcoşanu (Caraş-Severin), Zoltan Huszti (Satu Mare), Ion Niţulescu (Ialomiţa), Nicolae Găitan (Sibiu).

ANIVERSAREA ARMATEI SOVIETICE

În Capitală, a avut loc ieri, la Casa Centrală a Armatei, adunarea organizată cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a forţelor armate ale U.R.S.S.

La adunare au luat parte tovarăşii Mihail Roşianu, preşedintele Consiliului General A.R.L.U.S., Vasile Şandru, adjunct al ministrului afacerilor externe, generali şi ofiţeri din Garnizoana Bucureşti.

Au fost de faţă A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti, şi membri ai ambasadei.

În cuvîntul de deschidere, general-colonel Ion Gheorghe, prim-adjunct al ministrului forţelor armate şi şef al marelui stat major, reliefînd drumul glorios al armatei sovietice de-a lungul a 5 decenii, a arătat printre altele că ţăria armatei sovietice — străjuitoare de nădejde a patriei sale, a cauzei socialismului şi progresului — a fost dovedită cu prisosinţă în anii celui de-al doilea război mondial, în care a purtat pe umerii săi greul războiului antihitlerist, aducîndu-şi astfel contribuţia hotărîtoare la înfrîngerea Germaniei naziste.

Despre cea de-a 50-a aniversare a forţelor armate ale Uniunii Sovietice a vorbit colonel G. S. Voronin, ataşat militar, aero şi naval al Uniunii Sovietice la Bucureşti. Vorbitorul a trecut în revistă drumul măreţ parcurs de armata sovietică, creată de Partidul Comunist în frunte cu marele Lenin, călită în anii războiului civil, în focul luptelor crîncene duse împotriva reacţiunii interne şi internaţionale.

Victoriile Armatei Roşii — a spus în continuare vorbitorul — au însufleţit poporul român împotriva tiraniei fasciste. Forţele patriotice populare ale României, sub conducerea Partidului Comunist, au declanşat la 23 August insurecţia armată şi au doborît guvernul fascist. Armata română a întors armele împotriva trupelor fasciste şi s-a alăturat Armatei Roşii. Detaşamentele patriotice şi unităţile armatei române au dus împreună cu trupele sovietice o luptă hotărîtă pentru alungarea definitivă a trupelor germano-fasciste din graniţele ţării şi au luat parte, de asemenea, la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei. Sîngele vitejilor militari sovietici şi români, care au căzut în lupta comună împotriva fascismului, pentru libertate şi independenţă, a întărit pe veci prietenia dintre popoarele noastre şi forţele lor armate.

Situaţia internaţională existentă — a spus în încheiere vorbitorul — ne determină să urmărim cu atenţie uneltirile reacţiunii imperialiste, să întărim permanent puterea de apărare a Uniunii Sovietice, să perfecţionăm forţele noastre armate, să dezvoltăm şi să întărim frăţia noastră de arme cu armatele ţărilor frăţeşti.

★

Adunări şi expuneri prilejuite de împlinirea a 50 de ani de la crearea Armatei Sovietice au avut loc şi în alte localităţi din ţară.

(Agerpres)

INFORMAŢIE

A sosit în Capitală domnul Ramashanker Sanwal, membru al Comitetului Executiv al Organizaţiei „Tineretul Congresului Naţional Indian" care va face o vizită în ţara noastră.

În ziua de 22 februarie a.c. domnul Ramashanker Sanwal a fost primit la C.C. al U.T.C. de tov. Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C. Cu acest prilej a avut loc o informare reciprocă asupra activităţii şi preocupărilor celor două organizaţii, precum şi un schimb de păreri privind legăturile de colaborare dintre Uniunea Tineretului Comunist şi Tineretul Congresului Naţional Indian.

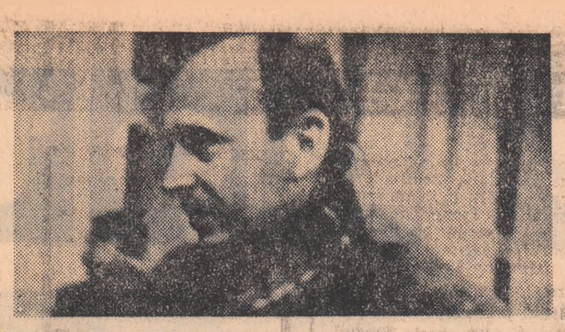

ANGELO NICULESCU *ne-a declarat doar atît:* „Omul ştie cînd pleacă..."

SPORT

Impresiile şi declaraţiile fotbaliştilor noştri, întorşi acasă după turneul din Africa şi Brazilia

ÎNTOARCERE DE PE AMAZOANE

După multe zile de incertitudini asupra datei sosirii — incertitudini provocate de anunţurile imprecise, echivoce ale conducătorilor lotului — a venit şi momentul întoarcerii fotbaliştilor noştri din lungul turneu de iarnă.

Marţi seara... Aeroportul Băneasa n-are nimic din primirile călduroase care se fac sportivilor la întoarcerea în ţară. Îi aşteaptă la vamă doar trei ziarişti şi un fotoreporter. (Din partea Federaţiei am auzit că ar fi fost cineva, dar n-am văzut pe nimeni). Reprezentarea oficială a „lumii fotbalului" o făcea... Moşoiu, maseurul echipei de tineret. Jucătorii şi antrenorii sînt în carne şi oase în faţa noastră. În ordine ierarhică: directorul tehnic şi conducătorul lotului, **Angelo Niculescu**, apoi antrenorul secund **Ştefan Onisie**. (Ne gîndim cît de mult o fi suferit pentru lipsa din turneu a fotbaliştilor săi de la Steaua). **Dan, Barbu, Coman, Ionescu, Oblemenco, Kallo, Sasu** et comp. Sînt bronzaţi de parcă ar fi în august şi s-ar întoarce de la Mamaia. Perciunii pe care şi i-au lăsat le dă tuturor un aer aparte. Ce înseamnă să călătoreşti, să fii receptiv la modă? Dar să începem convorbirile.

— V-aşteptăm de mult..

— A. Niculescu (filozofic): Omul ştie cînd pleacă...

— Cum consideraţi acest turneu?

Coman (sigur): Un turneu util, binevenit. Am învăţat multe. Să sperăm că în curînd vom arăta ce-am învăţat de la brazilieni...

Întrebarea am repetat-o identic pentru fiecare. Cu mici modificări de vorbire, un cuvînt schimbat, poate, toţi ne-au răspuns cu aceeaşi formulă. Părea o lecţie repetată mult. (Ce să facă oamenii pe drum: repetă). Izbea însă, oricum, procesul... omogenizării pînă şi a gîndirii.

— Care-i bilanţul?

Barbu (satisfăcut): 13 jocuri: 11 în Brazilia, 1 în R. F. a Germaniei şi altul în Congo. 5 cîştigate, 4 pierdute, 3 nule. (Dar ies numai... 12. N-are importanţă). I-am bătut de i-am rupt...

— Pe cine?

— Pe „Natal"... nu, parcă altfel ne numea, dacă nu mă-nşel „Belem "din statul Mina Gerais, în ultimul meci cu 4—2.

Simpla nesiguranţă a cunoaşterii denumirii echipelor cu care au jucat spune multe. E, într-un fel, firesc. Unele dintre adversare, aşa cum s-a aflat, se alcătuiau ad-hoc. Dar cînd o echipă se numeşte **Selecţionata diviziona ră a României** („Naţionala care a învins Spania, Portugalia" — cum suna reclama) şi adversara ei nici nu are un nume, nu reprezintă pe nimeni, ci doar un colţ al plajei Copacabana, numai despre un „turneu util şi bine organizat", nu poate fi vorba.

Dan (cu importanţă): Adversarele noastre au fost echipe fără nume sonore, dar de valoare bună. Nu ca cele 5 mari: Santos, Sao Paulo şi... Fiecare avea cîte 2—3 jucători de talie, care ne-au dat foarte mult de furcă. (Înţelegem afirmaţia lui Dan: pe Copacabana a fost un erou, a jucat desculţ.). Eu, personal, am suportat greu turneul. Am slăbit 5 kg. Sper să mă refac repede şi, după o scurtă odihnă, o să dau un randament bun.

DAN: *„Eu personal, am suportat greu turneul. Am slăbit 5 kg."*

BARBU: *„I-am bătut de i-am rupt..."*

OBLEMENCO: *„Intervalele dintre meciuri, ori prea scurte, ori prea întinse, au influenţat forma sportivă".*

Foto: I. ANDREIŢĂ

Oblemenco (echivoc): **Nu-s obosit**; drumurile au fost prea lungi; intervalele dintre meciuri, ori prea scurte ori prea întinse, au influenţat forma sportivă. Uneori am jucat în 2 zile 2 meciuri apoi o pauză de 6 zile. În Congo am jucat un singur meci şi am stat 14 zile. Sezonul fotbalistic era în repaus. (Avea nevoie şi impresarul Zacur de timp, doar, doar o găsi vreun adversar). Am învăţat multe. Am reţinut jocul înaintaşilor: au o tehnică formidabilă, aleargă şi driblează de te sufocă...

— Cum se face că n-aţi jucat cu nici o echipă mare? Una din cele cinci!

Oblemenco: Toate erau angajate în diferite turnee sau aveau contractate partide cu echipe valoroase! (Ce clauze o fi avînd contractul pentru turneul din Brazilia, nu ştiu. Raţiuni elementare ar fi trebuit să îndemne federaţia să asigure echipei naţionale contactul cel puţin cu fotbalul brazilian de mijloc — dacă nu cel mai bun — dar în nici un caz cu periferia acestuia).

Dumitriu III (stă la masă înconjurat de prieteni, în restaurantul aeroportului şi-şi astîmpăra setea cu bere. Vesel): Oho, să vă spun una şi mai şi: duminica asta care a trecut trebuia să jucăm la Rio — aici am stat mai mult (E, desigur şi mai atrăgător, mai picant...) cu Flamengo. Se apropia ora meciului, ne ducem noi la teren şi cînd colo, aflăm că Flamengo era plecată în Argentina la Buenos Aires, pentru un meci ce avea loc cam la aceleaşi ore.

(Aici comentariile, nu-şi mai au rostul).

— Ce aţi reţinut din acest turneu?

— Îmi amintesc că jucam pe o căldură insuportabilă, de 40 de grade (La vară, cînd se întrerupe campionatul vor juca şi băieţii noştri bine. Aclimatizarea...). După un asemenea meci am stat o oră sub duşul rece şi nu mi-am revenit. Ce mi-a plăcut în turneu? Cînd ne întorceam la hotel, urmăream şi noi, ca spectatori, meciul. Aveam ocazia să ne vedem noi înşine greşelile. A fost frumos. Nici n-am simţit că a fost un turneu. O călătorie...

Băieţii au părăsit aeroportul, plecînd voioşi spre casă. Deci să recapitulăm: am mers în Brazilia să învăţăm fotbal şi am învăţat: Dan, Ghergheli (după spusele antrenorului Onisie acesta va face furori cu loviturile sale cu ristul exterior exersate cu precădere şi reuşită în... Brazilia). Oblemenco, Sasu şi ceilalţi au învăţat fotbal de la Zito, Pepe, Santos, Garrincha, iar Savu, Tătaru, Neagu şi ceilalţi tineri. Ideea salvatoare pentru redresarea fotbalului nostru a sosit. Aşa să fie oare?

Am încheiat un contract pentru cel mai lung turneu din istoria fotbalului nostru şi se pare că ne-am cam pierdut vremea prin ţările calde ca şi cînd n-am fi avut la îndemînă să fixăm concret toate clauzele care să ne asigure un program bine stabilit; „naţionala" noastră s-a deplasat pe un drum atît de lung şi nu a avut parteneri de joc nici de talia echipelor braziliene care ne-au vizitat ţara în urmă cu ani. Atunci întrebăm: **care a fost raţiunea turneului? Cînd şi cu cît va servi el redresării fotbalului nostru? Sîntem în măsură să generalizăm în ţară — cu consecinţe utile — experienţa acestui turneu?** Probabil cei doi antrenori, Angelo Niculescu şi Ştefan Onisie, vor răspunde acestor întrebări chiar prin presă.

VASILE CÂBULEA

PE SCURT

SCHIMB DE FOTBALIŞTI

● Conducătorii clubului de fotbal Botafogo Rio de Janeiro au făcut interesanta propunere ca în cursul acestui an echipa braziliană să facă un schimb de jucători cu formaţia Steaua Roşie Belgrad. Echipa iugoslavă ar urma să împrumute între alţii pe jucătorii Djaici, Jevtici şi Mihailovici, iar brazilienii să trimită la Belgrad pe Jairzinho, Gerson şi Cesare.

ÎN CUPA ORAŞELOR TÎRGURI

● În cupa oraşelor tîrguri la fotbal, echipa iugoslavă Voivodina Novi Sad a învins cu 1-0 (0-0) formaţia turcă Goztepe Izmir. Unicul gol al partidei a fost înscris de Savici (min. 48). Returul va avea loc la Izmir.

FIRSOV A PRIMIT „CROSA DE AUR"

● „Crosa de aur", trofeul oferit de ziarul cehoslovac de tineret „Ny-68" celui mai bun jucător de hochei al Olimpiadei de la Grenoble, va fi acordat hocheistului sovietic Anatoli Firsov. Ancheta organizată în acest scop a dat următorul rezultat: 1. Firsov (U.R.S.S.) 15 puncte; 2. Huck (Canada) 12 puncte; 3. Suchy (Cehoslovacia) 9 puncte.

F. C. ARGEŞ LA A TREIA ÎNFRÎNGERE

● În ultimul meci din cadrul turneului pe care l-a întreprins în R. D. Germană, echipa de fotbal F. C. Argeş a jucat la Schwerin cu formaţia locală Dynamo. La capătul unui meci echilibrat, gazdele au cîştigat cu scorul de 4—3 (0—2).

ADAPTAREA LA CERINŢELE ORAŞULUI

(Urmare din pag. I)

nit la nici un indicator. În 11 luni au fost angajaţi 1 689 muncitori şi au plecat 1 180. Cîţi vor fi fost tineri veniţi din mediul rural?

— De unde să ştiu eu cîţi vin, cîţi pleacă, de unde vin... Avem afluenţă foarte mare... Cel care ne răspunde cu atîta „precizie", Mihai Oprescu, a fost pînă nu demult secretarul comitetului U.T.C. pe întreprindere. **„Să spun drept, activitatea mea ca secretar nu a fost la nivelul cerinţelor"**, adaugă el. Situaţiile prezentate mai sus derutează prin precizia cu care se servesc una pe cealaltă, evocînd indiferenţa. Sute de tineri intră anual pe poarta fabricii. **Nevoia de echilibru este mai acută ca în orice altă parte aici, în perimetrul producţiei. La ce te poţi aştepta însă cînd însuşi punctul de sprijin lipseşte ca atare?**

DRUM DE UNUL SINGUR?

Ieşit de pe poarta fabricii tînărului îi este aşezată în faţă tabla de şah cu semne de întrebare a timpului liber. Încotro? Oraşul propune multe drumuri. Unele dintre ele cunoscute sau oricum accesibile — filmul, lectura, sportul. Altele abia acum încearcă să-şi facă loc în faţă, mai amplu — dansul, muzica, teatrul.

Iată ce ne-a relevat ancheta realizată. **Fără excepţie, toţi cei întrebaţi şi-au exprimat adeziunea pentru cinematograf — de la un film pe lună la 2—3 pe săptămînă (mai ales băieţii).** Cam trei sferturi din **tineri optează pentru muzica uşoară şi populară (cu unele excese pentru prima categorie). Din 10 răspunsuri, trei atestă pasiunea pentru lectura ordonată (abonamente la biblioteca centrală, îndeosebi cu titluri din literatura română clasică).** Fiecare în parte, modalităţi de consumare a timpului rămas dincolo de reperele producţiei. **Un calcul sumar arată acoperirea cam a 30 la sută din aceasta cu activităţile enumerate. Restul? „Particip la brigada artistică a întreprinderii** (Florica Ivan tapiţer, I.R.A., Florica Gh. Bărbosu, macaragiu I.P.B.); **„citesc presa, mă plimb"** (Constantin C. Capră, strungar I.R.A.). Iar la mai toate fetele de la fabrica de confecţii **„merg acasă, fac mîncare, croşetez sau fac altceva, ies în oraş după cumpărături".**

Se poate vorbi de existenţa evoluţiei manifestată în alte domenii? de o lărgire a registrului de receptivitate la ofertele oraşului?

Pentru un număr de tineri, adevărat redus, **pendularea între locul de muncă şi casă** este un prim răspuns. Un altul — **trecerea către un număr mai mare de filme.** De reţinut grija teatrului din localitate de a **apropia pe tineri de spectacolul teatral prin plasarea de bilete în întreprinderi.** Urmarea — tineri care vizionează lunar un spectacol.

În Craiova sînt cîteva cinematografe, o seamă de muzee, o filarmonică. Există posibilităţi de dirijare a tinerilor către acestea?

— Responsabilul de la cinematograful tineretului — profilat cu acest specific — este secretarul comitetului U.T.C. pe întreprinderea cinematografică şi face parte din activul extrabugetar al comitetului orăşenesc U.T.C. Nimic mai simplu ca tinerii să aibă posibilitatea de a veni la orice film (Mircea Mîngescu — dir. adj. I.C.).

Şi totuşi tinerii continuă să rămînă la discreţia întîmplării, mergînd la film cînd se poate, mai ales la filmele „cu casă".

— Putem organiza pe lîngă acţiunile intrate în tradiţie (spectacole şi concerte-lecţii) manifestări destinate oricărei categorii de iubitori ai muzicii (Teodor Costin, directorul Filarmonicii Craiova).

Majoritatea tinerilor chestionaţi ne-au răspuns însă că ascultă muzică doar la radio.

— Folosind de citava vreme procedeul spectacolelor cedate, am atras în sală mulţi tineri. Mă gîndesc că dacă am fi sprijiniţi s-ar putea organiza la teatru întîlniri cu tinerii, în afara orelor de spectacole, introducîndu-i în amănuntele vieţii teatrale (I.D. Sîrbu — secretar literar al Teatrului Naţional din Craiova).

Ar fi cîteva posibilităţi de valorificare a timpului liber. O alta?

Dansul?

— Îmi place să dansez şi o fac de cîte ori merg acasă, la nunţi — ne spunea tînăra Neonila Stănculescu, de la fabrica de confecţii. În oraş nu am avut posibilitatea să dansez.

Cîţi tineri ştiu să danseze? Cel puţin 80 la sută din cîţi ne-au răspuns. Cîţi vor să danseze? Toţi cei întrebaţi (presupunînd alături de ei, evident şi pe ceilalţi, mult mai mulţi). Unde? La clubul „1 Mai", sub patronajul Uzinei „7 Noiembrie" se organizează destul de des (dar încap aproximativ 100 de perechi). La clubul termocentralei („unul din cele mai frumoase din oraş") după ora 21 nu mai există autobuze; ne-avînd fete în întreprindere, rămîne inutilizabil. Atunci?

★

Gravitînd în jurul temei propuse de noi, tovarăşul I. D. Sîrbu de la Teatrul Naţional a ţinut să precizeze:

— În ceea ce-l priveşte pe tînărul proaspăt intrat în oraş, nu trebuie omis un factor esenţial — că el este element disponibil pentru prima solicitare. Aşadar, lăsat nedirijat, va fi uşor înclinat spre tentaţiile argoului, ale cravatei de culoare ţipătoare etc. Cu atît mai mult se impune existenţa unei activităţi care să-l sustragă acestor direcţii de manifestare a „personalităţii". Lucru perfect posibil dacă cei interesaţi în educarea lor nu rămîn în faza de intenţii. Să simtă, de exemplu, fiecare că conducătorul său la locul de muncă este cu ochii pe el. Organizaţia U.T.C. din care face parte să se manifeste ca o familie spirituală.

N-am încercat un inventar al „cazurilor" oferite de cei aflaţi la începutul existenţei în oraş. Nici n-ar fi fost posibil. Ancheta realizată ne-a permis însă identificarea unei categorii de probleme specifice tinerilor în această situaţie. Găsim problema de deplină actualitate în contextul căutării instrumentelor optime de educare a tineretului, de ridicare calitativă a activităţii în acest domeniu.

Cu schiurile la Cota 1400

TEATRE • CINEMA • TELEVIZIUNE

VINERI 23 II 1968

Opera Română — CARMEN — ora 19.30. Opereta — SECRETUL LUI MARCO POLO, ora: 20. Teatrul Naţional — Sala Comedia — HEIDELBERGUL DE ALTĂDATĂ, ora 19.30. Sala Studio — TOPAZE, ora 19.30. Teatrul de Comedie — UN HAMLET DE PROVINCIE — ora 20. Teatrul Lucia Sturdza Bulandra — Sala Studio — COMEDIE PE ÎNTUNERIC, ora 20. Teatrul Mic — AMINTIREA A DOUĂ DIMINEŢI DE LUNI, ora 20. Teatrul C. I. Nottara — Sala Magheru — ACEST ANIMAL CIUDAT, ora 19.30. Sala Studio — ABSENŢA UNUI VIOLONCEL, ora 20. Teatrul Giuleşti, în Sala Teatrului Evreiesc de stat „MARTORII SE SUPRIMĂ, ora 19.30. Teatrul Barbu Delavrancea — ÎNTÎLNIRE LA SENLIS, ora 19,30. Studioul I.A.T.C.

O LUME NEBUNĂ, NEBUNĂ, NEBUNĂ
rulează la Patria (orele 9,30; 13; 16,30; 20), Bucureşti (orele 9; 12,30; 16,30; 20);
IMPUŞCĂTURI PE PORTATIV
rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).
BLESTEMUL RUBINULUI NEGRU
rulează la Republica (orele 9; 11,30; 14; 16,15; seara: Gală de filme
CAPCANA
rulează la Festival (orele 8,30; 10,45; 13; 15,30; 18; 20,30); Feroviar (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15); Excelsior (orele 8; 10,15; 12,30; 15; 17,30; 20). Melodia (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 20,45); Modern (orele 9,30; 11,45; 14; 16,30; 19; 21,30);
EXISTĂ ÎNCĂ SCLAVE
rulează la Capitol (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 20,45).
LOANA
rulează la Lumina (orele 9,15—15,45; în continuare 18,15; 20,45).
AM ÎNTÎLNIT ŢIGANI FERICIŢI
rulează la Central (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Luceafărul (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21).
101 DALMAŢIENI
rulează la Timpuri Noi (9—21 în continuare) Drumul Sării (orele 15; 16,30; 18,30; 20).
MARTIN SOLDAT
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).
O POVESTE UIMITOARE
rulează la Doina (orele 9—10 11,30; 13,45)
ROBII
rulează la Doina (orele 16; 18,15; 20,30).
UN BĂRBAT ŞI O FEMEIE
rulează la Griviţa (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45); Arta (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30).
CARETA VERDE
rulează la Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30) Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30)
TUDOR
seriile I şi II rulează la Înfrăţirea (orele 15,30; 19).
UNDE ESTE AL TREILEA REGE
rulează la Pacea (orele 16; 18; 20).
ESCROC FĂRĂ VOIE
rulează la Bucureşti (orele 16,30; 18; 20,30).
ZECE NEGRI MITITEI
rulează la Dacia (orele 8—14,15 în continuare 16,30; 18,45; 21).
CĂUTAŢI IDOLUL
rulează la Bucegi orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30); Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,45); Moşilor (orele 16,30; 18; 20,30).
CHIMARON
rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30);
ÎNNOURARE TRECĂTOARE
rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,30).
CÎND TU NU EŞTI
rulează la Giuleşti (orele 10; 15,30; 18; 20,30) Rahova (orele 15,30; 18; 20,30)
DOSARUL XII
rulează la Miorita (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).
PROFESORUL DISTRAT
rulează la Crîngaşi (orele 15,30; 18; 20,15).
CORIGENŢA DOMNULUI PROFESOR
rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30).
DE TREI ORI BUCUREŞTI
rulează la Aurora (orele 9,30; 11,30; 13,30; 15,30; 18; 20).
RĂZBOI ŞI PACE
rulează la Popular (orele 15; 19,30); Progresul orele 15; 19,15).
O FATĂ FERICITĂ
rulează la Munca (orele 14; 16; 18,15; 20,30).
HAIDUCII
rulează la Cosmos (orele 14,30; 16,30; 18,30; 20,30).
MOARTEA DUPĂ CORTINĂ
rulează la Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).
ÎNCERCUIREA
rulează la Flacăra (orele 16; 18,15; 20,30).
VULTURII ZBOARĂ DEVREME
rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,30).
DRAGOSTEA UNEI BLONDE
rulează la Cotroceni (orele 15,30; 18; 20,30).
UN TAXI PENTRU TOBRUK
rulează la Clubul Uzinelor Republica sîmbătă şi duminica.

VINERI, 23 FEBRUARIE 1968

18,00 Drumuri şi popasuri — emisiune turistică; **18,30** Pentru cei mici. A.B.C. — De ce?: „Cîntece în plic"; **18,55** „Pitt, băiatul care nu voia să se tundă"; **19,10** Pentru tineretul şcolar. Şcoli şi tradiţii. Liceul „George Bacovia" din Bacău; **19,30** Telejurnalul de seară; **20,00** Studioul muzical. Cultura muzicală de-a lungul timpului. Apariţia operei şi răspîndirea ei; **20,35** Reportaj '68. Uvertură pe Dunăre; **21,15** Parada vedetelor. Preludiu la Festivalul internaţional de muzică uşoară Braşov 1968; **21,35** Film artistic: Duminică veselă. O producţie a televiziunii ungare.

de peste hotare

CUVÎNTAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. I)

ricani, poporul român se pronunță pentru încetarea imediată și necondiționată a bombardamentelor aviației americane împotriva Republicii Democrate Vietnam, pentru oprirea oricăror acte de război, astfel ca poporul vietnamez să-și poată rezolva singur problemele vieții interne, fără nici un amestec din afară. **(Aplauze puternice).**

Realitățile vieții politice de pe continentul european demonstrează existența unor condiții favorabile pentru așezarea pe baze sănătoase a raporturilor dintre state.

A aborda în mod lucid, realist și eficace problema securității europene înseamnă a acționa consecvent pentru dezvoltarea colaborării între toate forțele care se pronunță pentru lichidarea discriminărilor în viața internațională, pentru pace și colaborare între toate țările, a conlucra cu guvernele, partidele și organizațiile politice, cu personalitățile vieții sociale și conducătorii de state, indiferent de convingerile și concepțiile lor politice, care se situează pe această platformă. Deosebit de important în eforturile pentru crearea securității europene este să se pornească de la realitățile istorice create în Europa după cel de-al doilea război mondial, de la recunoașterea existenței celor două state germane, de la garantarea inviolabilității frontierelor tuturor țărilor.

Viața scoate tot mai pregnant în relief însemnătatea pe care ar avea-o pentru instaurarea unor relații interstatale europene sănătoase, lichidarea blocurilor militare, desființarea pactului agresiv N.A.T.O. și ca urmare și a Tratatului de la Varșovia, lichidarea bazelor străine din Europa, retragerea tuturor trupelor străine în granițele lor naționale. Țara noastră este hotărîtă să depună și în viitor eforturi neslăbite pentru realizarea acestor aspirații vitale ale popoarelor europene care ar avea, fără îndoială, repercusiuni dintre cele mai fericite asupra întregului climat politic internațional.

Un aport considerabil la destinderea generală ar avea înlăturarea pericolului războiului termonuclear. Singura cale care poate asigura eliberarea omenirii de coșmarul unui asemenea război este lichidarea stocurilor atomice existente, interzicerea producerii în viitor a unor noi astfel de arme distrugătoare, oprirea cursei înarmărilor atomice.

Rezolvarea numeroaselor probleme litigioase existente pe agenda vieții internaționale, dezvoltarea colaborării între popoare, apărarea păcii, solicită contribuția activă a fiecărui stat, mare sau mic, a fiecărui popor — acesta este unul din imperativele majore ale zilelor noastre. Poporul român, partidul și guvernul țării noastre, desfășoară o intensă activitate internațională în slujba cauzei păcii și securității, pentru dezvoltarea colaborării și cooperării cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pe baza principiilor independenței și suveranității naționale, ale egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne, ale avantajului reciproc.

Un rol hotărîtor în lupta împotriva imperialismului și reacțiunii, pentru zădărnicirea războiului, pentru pace și progres social, au țările socialiste, partidele comuniste și muncitorești, clasa muncitoare internațională, forțele progresiste și antiimperialiste de pretutindeni. Partidul Comunist Român, guvernul țării noastre au militat și vor milita neabătut pentru cimentarea colaborării frățești dintre țările socialiste, pentru coeziunea mișcării comuniste și muncitorești internaționale — de care depinde unitatea de voință și acțiune, forța și succesul în luptă ale întregului front antiimperialist. După părerea partidului nostru, normalizarea relațiilor între partidele comuniste pe baza egalității și respectului reciproc, a dreptului fiecărui partid de a-și elabora de sine stătător linia politică, strategia și tactica revoluționară, a neamestecului în treburile interne, evitarea oricărui pas care ar putea să adîncească divergențele existente, folosirea tuturor posibilităților pentru dezvoltarea colaborării între toate partidele, între forțele antiimperialiste, constituie calea sigură a afirmării crescînde a rolului uriaș pe care aceste forțe sînt chemate să-l îndeplinească în lumea contemporană.

Animat de convingerea fermă că ceea ce unește partidele comuniste și muncitorești este elementul hotărîtor și fundamental, partidul nostru va milita și în viitor, neabătut, pentru unitatea mișcării comuniste și muncitorești mondiale, spre binele și interesul clasei muncitoare internaționale, al forțelor progresiste de pretutindeni.

În încheiere, permiteți-mi, dragi tovarăși, să folosesc acest prilej pentru a transmite Partidului Comunist din Cehoslovacia, tuturor comuniștilor, înzestratului dumneavoastră popor, urările cele mai fierbinți de succes în măreața operă de construcție socială pe care o întreprindeți, să urez Cehoslovaciei socialiste prietene un viitor fericit de prosperitate și progres. **(Aplauze)**

Trăiască prietenia româno-cehoslovacă! **(Aplauze puternice)**

Trăiască Partidul Comunist din Cehoslovacia! **(Aplauze puternice).**

Trăiască unitatea mișcării comuniste, a tuturor forțelor antiimperialiste! Trăiască pacea și colaborarea între popoare! **(Vii și prelungite aplauze).**

Ședința solemnă de la Praga

(Urmare din pag. I)

Împreună cu conducătorii altor delegații de peste hotare, invitate la sărbătorirea a 20 de ani de la victoria oamenilor muncii din Cehoslovacia din februarie 1948, în prezidiu a luat loc tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., conducătorul delegației Partidului Comunist Român. În sală se aflau membrii delegației române — tovarășii Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., Manea Mănescu, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., și Ion Obradovici, ambasadorul Republicii Socialiste România la Praga.

Alexander Dubcek, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, a făcut o amplă expunere cu privire la evenimentele din februarie 1948 și la drumul străbătut de poporul cehoslovac în cei 20 de ani de la victoria oamenilor muncii.

Au luat apoi cuvîntul L. I. Brejnev, secretar general al C.C. al P.C.U.S., W. Gomulka, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P., W. Ulbricht, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G., J. Kadar, prim-secretar al C.C. al P.M.S.U.

Primit cu vii aplauze, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a adus salutul Partidului Comunist Român.

După aceea au luat cuvîntul Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C. Bulgar, și Veliko Vlahovici, membru al Prezidiului C.C. al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

Ședința a luat sfîrșit prin intonarea Internaționalei.

Întîlnire la C.C. al P.C. din Cehoslovacia

PRAGA 22. — Corespondentul Agerpres, E. Ionescu, transmite:

În seara zilei de 22 februarie, Comitetul Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia a organizat o întîlnire prietenească în cinstea delegațiilor partidelor frățești din țările socialiste care participă la manifestările organizate cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a victoriei poporului muncitor din Cehoslovacia din februarie 1948.

Din partea Partidului Comunist Român a luat parte delegația condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R.

La întîlnire au participat membri și membri supleanți ai C.C. al P.C. din Cehoslovacia și alți activiști de frunte ai C.C. al P.C. din Cehoslovacia.

Întîlnirea a decurs într-o atmosferă cordială, tovărășească.

● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ●

● **MINISTRUL DE EXTERNE al Elveției, Willy Spuhler, a declarat în parlament că ambasadorul Elveției la Pekin, Oscar Rossetti, a fost numit reprezentant oficial pe lîngă Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Democrate Vietnam. Potrivit unor surse guvernamentale citate de agenția U.P.I., noua funcție a lui Rossetti poate fi considerată ca o recunoaștere de facto a guvernului R. D. Vietnam.**

● UN COMUNICAT OFICIAL publicat concomitent la Atena și Ankara anunță că guvernele Turciei și Greciei au hotărît să numească cîte un reprezentant însărcinat cu examinarea problemelor bilaterale aflate în suspensie și în special a problemelor minorităților naționale. Cei doi reprezentanți, precizează comunicatul, se vor întîlni pe rînd la Atena și Ankara și vor face propuneri guvernelor respective asupra măsurilor ce trebuie luate. Comentînd această hotărîre, agenția FRANCE PRESSE consideră că ea este un semn al destinderii efective în relațiile dintre cele două țări, după izbucnirea crizei cipriote.

● **După întrevederile avute la Washington, miercuri seara, secretarul general al O.N.U., U Thant, a părăsit capitala S.U.A. și s-a înapoiat la New York. Înainte de plecare, U Thant a declarat presei că socotește drept „foarte utile" convorbirile pe care le-a avut cu președintele Johnson și cu secretarul de stat Dean Rusk, dar a refuzat să facă ori ce alt comentariu pe marginea lor.**

● LA LONDRA a fost dată publicității joi o nouă Carte Albă asupra problemelor militare. În acest document se precizează că conform înțelegerilor intervenite între Anglia și partenerii săi din N.A.T.O. va fi retrasă de pe teritoriul R.F. a Germaniei o brigadă de 5 000 de soldați și ofițeri, precum și o escadrilă a forțelor militare aeriene britanice.

Aspect de la o mare demonstrație de protest desfășurată în Berlinul occidental împotriva agresiunii americane în Vietnam.

ÎN COMITETUL CELOR 18

GENEVA — Corespondentul Agerpres, Horia Liman, transmite:

În ședința de miercuri a Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, au luat cuvîntul reprezentantul S.U.A., Samuel de Palma, care a răspuns întrebărilor puse de delegatul României, Nicolae Ecobescu, autorilor proiectului tratatului de neproliferare a armelor nucleare și delegatul Canadei, E. L. M. Burns, care s-a ocupat de unele aspecte ale folosirii pașnice a energiei atomice, în raport cu prevederile proiectului tratatului de neproliferare.

În legătură cu absența din proiectul de tratat a unei clauze precise în materie de garanții de securitate, delegatul american a afirmat că această problemă ar fi „prea dificilă și complicată pentru a fi redusă la o prevedere de tratat".

Delegatul american a reluat afirmațiile sale anterioare referitoare la imposibilitatea formulării unor obligații precise ale puterilor nucleare în privința unor măsuri concrete de dezarmare, îndeosebi de dezarmare nucleară. În ce privește absența din proiect a unei prevederi referitoare la convocarea unor conferințe periodice, în cadrul cărora să se examineze modul cum sînt îndeplinite obligațiile asumate, reprezentantul S.U.A. a declarat că această problemă rămîne în studiu.

Cu referire la alte întrebări ale delegatului român, reprezentantul S.U.A. a expus punctul de vedere al guvernului său în problemele retragerii unui stat din tratatul discutat, a măsurilor de control internațional și a dat unele interpretări diverselor expresii folosite în proiectul de tratat. Apoi, el a răspuns la unele obiecțiuni făcute anterior de delegata Suediei.

În ședința din 22 februarie a Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, reprezentantul britanic Ivor Porter a susținut amendamentele delegatului suedez care a propus ca puterile nucleare să-și asume angajamentul că vor proceda cît mai devreme la luarea unor măsuri de dezarmare nucleară și ca Tratatul cu privire la nediseminare să fie revizuit în mod periodic o dată la cinci ani.

Delegatul american Samuel de Palma a respins propunerea de a se modifica articolul 5, subliniind că „dispozitivele explozive trebuie să rămînă în custodia și sub controlul statelor nucleare". El a respins, de asemenea, toate propunerile reprezentantului Braziliei, urmărind înlăturarea discriminării între statele nucleare și cele nenucleare.

Lupte violente la Hue

● Bătălia pentru orașul Hue continuă cu înverșunare. Comandamentul de la Saigon a trimis noi trupe de întărire pentru cucerirea orașului. În cartierul dintre rîul Parfumului și citadelă au avut loc lupte deosebit de violente în cursul zilei de joi. De asemenea, se desfășoară lupte și în împrejurimile orașului Hue. Unități ale forțelor patriotice aflate la numai un kilometru și jumătate nord-vest de oraș, au bombardat cu mortiere un convoi de ambarcațiuni americane

De ce s-au supărat senatorii

La invitația insistentă a Departamentului de Stat al S.U.A., fostul președinte al Braziliei, Juscelino Kubitschek, și fostul președinte al Columbiei, Camargo, au efectuat timp de cinci luni de zile un studiu amănunțit privind actualul stadiu al „programului de dezvoltare" din cadrul faimoasei „Alianțe pentru progres".

Mobilul evident al inițiativei Washingtonului a fost obținerea girului unor personalități cunoscute pe continentul latino-american pentru o „alianță" care trezește nemulțumiri profunde la sud de Rio Grande și care nu face decît să accentueze dominația nord-americană în Amercia Latină. În subsidiar, oficialitățile de la Departamentul de Stat sperau ca studiul cerut celor doi foști președinți să constituie o piesă de propagandă pentru „binefacerile" quasi inexistente ale „Alianței pentru progres".

Inițiativa aceasta s-a dovedit însă a fi o gafă aproape monumentală. La 5 februarie, Kubitschek și Camargo au dat publicității un „raport preliminar" asupra studiului lor. Concluziile la care au ajuns sînt, după aprecierea de ansamblu a ziarului WASHINGTON POST, „o colecție de critici de diferite intensități la adresa Statelor Unite". Aceste concluzii, remarcă ziarul citat, „sînt cu atît mai catastrofale cu cît sînt exprimate de doi eminenți prieteni ai Statelor Unite".

Cele două personalități latino-americane subliniază că „Alianța pentru progres", privită prin prizma „rezultatelor și perspectivelor previzibile", prezintă „prea puțin simptomele unei alianțe eficiente și deprimant de puține simptome de promovare a unui progres real în dezvoltarea continentului sud-american". Potrivit aprecierii lui Kubitschek și Camargo, „Statele Unite acordă latino-americanilor foarte puține posibilități de a hotărî ei înșiși destinația fondurilor de dezvoltare care sînt puse la dispoziția programului... Sînt supărător de multe cazurile în care guvernele sud-americane se văd nevoite să constate că fondurile Alianței promovează mai degrabă pozițiile capitalului nord-american și ignoră dezvoltarea economiei țărilor respective". Principala sugestie pe care autorii studiului o fac Administrației S.U.A. este exprimată în termeni foarte preciși: „Pentru ca Alianța pentru progres să devină un program viabil singura speranță este transformarea a înseși bazelor ei, astfel ca participarea latino-americanilor la întocmirea programelor și repartizarea fondurilor să fie determinantă".

Această sugestie s-a vădit a fi explozivă. Senatorul Morse s-a grăbit să atragă atenția, a doua zi după publicarea raportului preliminar al celor doi ex-președinți, că dacă Administrația va înclina să ia în considerare asemenea propuneri „va întîmpina dificultăți insurmontabile în Congres". Senatorul Stennis a socotit și el necesar să avertizeze că „Statele Unite trebuie să-și păstreze dreptul de veto asupra cheltuirii fiecărui ban din fondurile Alianței pentru progres".

Pe cît se pare, Departamentul de Stat are toate șansele să fie apostrofat la Washington pentru inițiativa nefericită cu „studiul celor doi".

E. R.

DISPUTA ADERĂRII BRITANICE

● Sugestii făcute la Bonn ● Convorbiri olandezo-vest-germane

După convorbirile franco-vest-germane la nivel înalt de la Paris și în preajma apropiatei reuniuni a Consiliului ministerial al C.E.E., implicațiile cererii britanice de aderare la Piața comună ocupă un loc important pe agenda politico-diplomatică vest-europeană

La Bonn s-a precizat ieri că guvernul vest-german consideră că cea mai bună cale pentru înlăturarea obstacolelor comerciale existente între Piața comună și țările care solicită să adere la aceasta (în speță Marea Britanie, Danemarca, Norvegia și Irlanda), este ca ambele părți să reducă simultan tarifele lor vamale. Purtătorul de cuvînt al guvernului de la Bonn, Guenter Diehl, a declarat că guvernul său a sugerat această soluție, rămînînd ca Anglia și celelalte țări candidate la C.E.E. să accepte o reducere mutuală a tarifelor vamale comerciale cu țările membre ale comunității. El a adăugat că drept model al eventualelor reduceri tarifare poate fi luat acordul intervenit între Europa occidentală, S.U.A. și Canada în timpul negocierilor tarifare ale „rundei Kennedy" de la Geneva.

Pe de altă parte, Diehl a declarat că secretarii de stat ai ministerelor care au participat la ședința cabinetului de la Bonn au fost instruiți să pregătească o propunere în acest sens pe care ministrul de externe, Willy Brandt, o va prezenta Consiliului ministerial al C.E.E. la 29 februarie la Bruxelles. Diehl nu a precizat, însă, dacă delegația vest-germană se va limita, la întîlnirea de la Bruxelles, doar la probleme economice, așa cum Willy Brandt și cancelarul Kiesinger au promis președintelui de Gaulle săptămîna trecută la Paris.

Cealaltă alternativă a întîlnirii de la Bruxelles ar fi ca Consiliul ministerial să includă în dezbaterile sale perspectiva cooperării între C.E.E. și țările candidate la aceasta. Surse politice din Bonn, scrie agenția U.P.I., au declarat că țările Beneluxului doresc ca această alternativă să fie luată în discuție la Bruxelles, dar Franța se opune.

În același timp, se semnalează noi contacte diplomatice avînd în centrul lor problema aderării britanice. După vizita oficială de trei zile în Marea Britanie, ministrul de externe al Olandei, Joseph Luns, a sosit miercuri la Bonn, unde s-a întreținut cu ministrul de externe al R.F.G., Willy Brandt. Cei doi interlocutori au abordat, în primul rînd, propunerile franco-vest-germane în legătură cu viitoarele relații dintre Piața comună și Marea Britanie. Totodată, Luns l-a informat pe Brandt asupra reacției britanice la propunerile franco-vest-germane.

R. P. POLONA: La complexul chimic din Polawy

Declarațiile purtătorului de cuvînt al guvernului R.A.U.

Purtătorul de cuvînt oficial al guvernului R.A.U., Hassan Zayat, referindu-se la actualul stadiu al evoluției situației din Orientul Apropiat, a declarat în cadrul unei conferințe de presă: „Situația actuală oferă trei posibilități: capitularea arabilor în fața Izraelului; o soluție politică justă bazată pe retragerea trupelor izraeliene de pe teritoriile ocupate; înlăturarea prin forță a ocupanților", subliniind că „R.A.U. a ales pe cea de-a doua", dar „indiferent care va fi situația nu va capitula dacă o soluție politică nu va fi bazată pe dreptate".

Arătînd că R.A.U. a făcut concesii și a acceptat compromisul pe care-l reprezintă rezoluția Consiliului de Securitate, Zayat a afirmat că izraelienii nu au răspuns încă dacă intenționează să îndeplinească această rezoluție. Purtătorul de cuvînt a declarat că reglementarea crizei depinde în prezent de guvernul de la Tel Aviv. „Care sînt cererile adresate de Izrael arabilor? — a spus el. Să declare verbal încetarea stării de beligeranță și să autorizeze libera navigație a navelor izraeliene în Golful Akaba. Acesta este un lucru ușor, pe care pot să-l fac chiar în acest moment. Dar, Izraelul trebuie să facă un efort și să ia hotărîri practice: să evacueze teritoriile ocupate și să reglementeze o dată pentru totdeauna problema refugiaților".

Referindu-se la relațiile R.A.U. cu Republica Federală a Germaniei, Zayat a declarat — după cum menționează agenția M.E.N. — că „Egiptul salută politica de neintervenție a R.F. a Germaniei" și a adăugat că „reluarea relațiilor diplomatice cu această țară depinde de alte state arabe care, împreună cu R.A.U., au hotărît să rupă aceste relații".

Întrebat, în sfîrșit, asupra poziției R.A.U. față de activitatea de guerilă de pe teritoriile ocupate de Izrael și asupra crizei provocate în legătură cu această problemă în sînul guvernului iordanian, purtătorul de cuvînt a declarat: „Nu este de datoria R.A.U. de a comenta punctul de vedere al guvernului iordanian. Nimeni nu poate să blameze un popor care rezistă ocupanților, dar atunci cînd este vorba de securitatea Iordaniei nu guvernul egiptean este cel în măsură să se pronunțe".

Bătălia frigiderelor

Două întreprinderi franceze producătoare de frigidere și mașini de spălat își propun să colaboreze pentru a încerca să învingă concurența de specialitate din cadrul „celor 6". Este vorba de Întreprinderea Lucien Claret și de Compania Thomson-Houston-Hotchkiss-Brandt (C.F.T.H.H.B).

Ceea ce pare că a determinat cele două firme la o colaborare mult mai strînsă este concurența care provine din partea unui partener comunitar: Italia.

„Într-adevăr — nota L'EXPRESS — după 6 ani, constructorii francezi de frigidere și mașini de spălat sînt neliniștiți de ofensiva producătorilor italieni". Între anii 1962—1967 cotele de import ale acestor produse provenite din Italia au cunoscut o continuă creștere; la frigidere de la 185 000 la 485 000; iar la mașinile de spălat de la 6 000 la 180 000 unități. Mai puțin rezistente, însă ținînd seama de gustul „zilnic" al cumpărătorilor și întotdeauna cu 20 la sută mai ieftine, produsele italiene au înlăturat de pe piața franceză frigiderele indigene.

Industriașii francezi au reacționat prompt, bănuindu-și rivalii de practicarea unei „concurențe neloiale". Cazul s-a mai repetat cu patru ani în urmă. Comisia Executivă a Pieței comune a acordat atunci întreprinderilor franceze un termen de șase luni în care să-și organizeze producția, percepîndu-se în această perioadă o suprataxă de import pentru produsele italiene. Cele 6 luni au trecut însă fără ca producătorii francezi să obțină o îmbunătățire a vînzărilor...

Un alt episod s-a desfășurat cu un an mai tîrziu, cînd produsele respective italiene au început să fie returnate. Motivul: contravenție la normele în vigoare în Franța. La unele tipuri de frigidere — anunțau autoritățile de la Paris — nu a fost respectat volumul prescris al frigiderelor; acesta fiind micșorat cu 20 litri. În sfîrșit, în noiembrie trecut, firmele franceze au cerut Comisiei Executive de la Bruxelles dreptul de a se folosi de o clauză specială „pentru apărarea unei întreprinderi naționale pusă în pericol". La numai o săptămînă după înaintarea demersului francez, Comisia Executivă a „celor șase" a răspuns „nu".

Tentativa de fuziune pare a fi ultima șansă a constructorilor francezi pentru a rezista concurenței italiene. Dar și aici sorții de izbîndă sînt destul de reduși.

Bătălia frigiderelor nu a luat sfîrșit.

I. T.

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Riposta studenților

Un purtător de cuvînt al Ambasadei S.U.A. în Marea Britanie, sosit la Universitatea din Brighton pentru a ține o conferință în legătură cu politica americană în Vietnam, a fost întîmpinat de studenți cu o demonstrație de protest. Potrivit agenției France Presse, diplomatul american a fost nevoit să părăsească universitatea într-o mașină a poliției, pe care studenții au bombardat-o cu ouă.

Ședința Biroului F.M.T.D.

Biroul Federației Mondiale a Tineretului Democrat a hotărît să convoace la Paris în zilele de 5 și 6 martie o sesiune extraordinară a Comitetului Executiv. În cadrul sesiunii vor avea loc dezbateri în legătură cu actuala fază a luptei poporului vietnamez; va fi adoptată o „hotărîre privitoare la inițiativele preconizate pentru întărirea luptei tineretului lumii pentru victoria poporului vietnamez, pentru libertate, independență și pace". Totodată, va fi analizată contribuția F.M.T.D. la pregătirea celui de-al 9-lea Festival Mondial al Tineretului.

Numeroși studenți din capitala Portugaliei au participat la o demonstrație împotriva războiului purtat de S.U.A. în Vietnam. Demonstrația a fost prima de acest fel din Lisabona. Cînd studenții s-au apropiat de sediul ambasadei S.U.A., scandînd lozinci prin care cereau încetarea agresiunii americane în Vietnam, zeci de polițiști i-au întîmpinat cu bastoane.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".